

הקרב האחרון

שמעון (שם בדוי), אבא של תרמילאי שנפגע מסמים

הקדמה

פרק זה מוקדש לכל הצעירים אשר השלימו את שלב החובות של חייהם, ורגע לפני המעבר לשלב ההתחייבויות שועטים הם לכבוש את העולם. הם מנסים לדחוס חיים שלמים לתוך פסק הזמן החד פעמי במהלך חייו של אדם במעבר ממסגרות הילדות וההתבגרות שקבעה לו החברה, והנה היא משלחת אותו לחופשי, אדון לעצמו, לעתידו ולגורלו. עתה נפתח בפניהם צוהר פלאי זה, הזדמנות חד פעמית ובלתי חוזרת, חלון של זמן שבו אין מסגרות, אין משכנתא, אין לימודים, אין בעיות פרנסה, מסים וזוגיות. בשעה שהם עומדים לרשות עצמם הם מתפזרים על פני הגלובוס על מנת לצבור אוסף עצום של חוויות מסעירות אשר ילווה וישמש אותם לאורך כל חייהם. מאמר זה הוא תמרור המזהיר מאחת הסכנות הגדולות ביותר אשר אורבת להם בדרכם אל האושר והחופש – הסמים. לצערי, הסיסמא "סמים – סוף החופש שלך" התגלתה במקרים רבים כמציאות אכזרית אשר קצצה את כנפיהם ושמה סוף לכל התוכניות והחלומות. כך קרה לבני טל אשר סיפורו מובא כאן.

המפץ הגדול

יום חמישי 14/11/2002, שעת אחה"צ. עוד יום רגיל עומד להסתיים ולחתום עוד שבוע של עבודה ומרוץ אין סופי על פני שבילי הפרנסה, הסידורים, ההתחייבויות. משק הבית עומד לשבות ליומיים של חסד, אתנחתא קצרה של סוף שבוע לפני שאנו חוזרים ונסחפים למערבולת החיים. אני יושב במשרד מול המחשב וחש כיצד המערכת סביבי מורידה הילוך ומכינה עצמה לפרק הזמן הנכסף; עוד אור כבה, עוד שלום אחרון מהמסדרון ושקט מתוק משתרר סביב. אני אוהב את רגעי השקט האלה כאשר אני נותר לבדי במשרד, נטו לעצמי, ללא הפרעה של טלפונים ושאלות מכל הכיוונים הדורשים תשומת לב, דיונים והחלטות. אני מסדר בנחת את השולחן, עובר במחשב על תוכניות העבודה, מסדר את הקבצים ומכין את הפתיחה ליום ראשון בשבוע הבא. צלצול קטן מהמחשב קוטע את מחשבותיי ומודיע לי כי זה עתה נכנסה הודעת דואר אלקטרוני חדשה. באותו רגע לא היה לי שמץ של מושג כי זהו אות הפתיחה לקרב המר והאכזר ביותר שידעתי מעודי, מר וקשה אפילו מקרבות הבלימה של מלחמת יום הכיפורים שבהם נפצעתי קשה וחולצתי בדרך נס משטח האויב. עדיין לא ידעתי שהקרב האחרון יהיה הקרב על חייו של בני טל, קרב מגע בלתי אפשרי מול מפלצת ערמומית, אכזרית וחסרת רחמים אשר משתמשת בגופו של בני כמגן על מנת להכשילני. לא שיערתי שיהיה זה קרב רצוף ללא הפסקה ומי שימצא ראשון יובס. כמעט חודש וחצי כבר נודד בני בחברת שלושה מחבריו על פני דרום אמריקה, כל ביתו על גבו וכל הדאגה על כתפינו. עד עתה הלך הכול למישרין, קיבלנו מכתב לפחות פעם בשבוע ואפילו שיחת טלפון כשהזדמן. ידענו את מיקומו בכל רגע (פחות או יותר...) והשתדלנו להדחיק את החששות, לשמוח אתו ולהשתתף בחוויות המסעירות השוטפות אותו.

אתמול בערב הוא כתב לנו כי נפרד מהחברים והוא עומד לטייל לבדו בזמן הקרוב. הוא השאיר מספר טלפון של המלון שבו הוא מתאכסן וביקש שנתקשר אליו כי יש לו הרבה דברים לספר לנו. כל ניסיונותינו להשיג קשר כשלו, כתבנו לו על כך וביקשנו שינסה הוא להתקשר.

פתחתי את המכתב ושמחתי לראות כי זהו מכתב תשובה מטל אולם תוכנו היה שונה ממה שציפיתי. ככל שהתקדמתי בקריאה אזל הדם מפני וכל החששות המודחקים החלו חותרים דרכם החוצה. וכך כתב: "שלום אבא ואימא, אין לכם כל סיבה לדאגה [חמישה סימני קריאה] אני עושה כאן חיים משוגעים ואני מגלה הרבה דברים על עצמי. אני יכול להגיד בקלות כי אני משתנה, אני מדבר ספרדית מעולה, יש לי מורה טובה במלון ולמדתי גם הרבה מהנערה שיצאתי אתה. אני יודע כי הטלפון במלון

מתנתק מדי פעם אז תנסו שוב מחר בערב, אני אחכה לשיחה במלון". ניצלתי את העובדה שהוא כרגע כתב את המכתב כדי לנסות ולהתקשר אתו, ומייד עניתי לו במכתב חוזר: "הי טל, אתה כותב לי לא לדאוג ומייד אחר כך אתה כותב כי אתה משתנה, שזה כשלעצמו מדאיג מאוד! טל בבקשה אל תשתנה לנו, אנו אוהבים אותך בדיוק כפי שאתה !!!". תשובתו לא אחרה להופיע על המסך: "אני באמת משתנה לטובה, אבא, לא הרגשתי כל כך טוב לגבי עצמי בכל חיי, אז תנסה בבקשה להבין אותי".

במבט לאחור הייתה תשובתי הספונטנית מדהימה, כאילו כבר ידעתי את העומד לקרות. סיכמנו את ההתכתבות בסיכום שנדבר מחר. היה משהו מאיים במכתב זה שלכאורה נראה תמים. השינוי שעליו הוא כתב גרם לנו נדודי שינה באותו לילה. הזמן עד השיחה עם טל זחל. התחלנו בניסיונות ליצור אתו קשר בערך בשעה 15:00 אצלנו ו-8:00 בלימה, אך רק כשלוש שעות מאוחר יותר הצלחנו סוף סוף. השיחה הגורלית התמשכה כשעה, רובה הייתה חד סטרית כשטל משדר ואנו נאלצים לשמוע בפחד משתק כיצד כל פחדינו הכי גרועים קורמים עור וגידים. נימת קולו ואופן דיבורו מייד עם פתיחת השיחה הבהירו לנו במכת מחץ את מצבו. מיותר היה לשאול אותנו, זה היה ברור וחד משמעי. בהמשך גילה לאוזנינו הממאנות להאמין כי הוא משתמש במריחואנה וזה עושה לו טוב וכי הוא השתנה, נהיה בן אדם אחר, טוב יותר. עוד סיפר שמצא בחורה וכי הוא מלך לימה, מלך הסלסה והמועדונים, ויש לו תוכניות ארוכות טווח וכולי וכולי. אנו התחננו, חצי איימנו, פנינו אליו בבקשה ובתחינה כי יפסיק מייד את השימוש בסמים, אך הוא הרגיש מעין התעלות על שהצליח לשחרר את הסוד הנורא והמעיק, ועתה הרגיש משוחרר, ציפה שאנו נגלה הבנה, נסכים אתו כי הוא עושה את הצעד הנכון ונשמח אתו שטוב לו על שסוף סוף מצא את עצמו. תגובתנו כנראה עשתה לו משהו שגרם לו להתחייב שלא לגעת בסם "לפחות שבוע" אך היה ברור לנו כי הבטחה זו אינה שווה הרבה.

השיחה הסתיימה, עולמנו חרב, האור כבה ותחושת אסון איומה וחוסר אונים פשטו בנו. כאשר התאוששנו מעט התחלנו לדון באפשרויות העומדות בפנינו. ההחלטה היחידה שיכולנו לקבל באותו רגע מר הייתה לחכות כמה שעות עד שיתפוגג החומר שתחת השפעתו דיבר אתנו, ולנסות לדבר אתו שנית בעת שהוא צלול. חששנו הגדול ביותר באותו זמן היה כי הוא יקום ויעזוב את המלון מבלי להשאיר עקבות, ויסבך בכך את המצב פי כמה. במהלך השבת וביום ראשון ניסינו ללא הפסקה להשיגו והתשובה היחידה שקיבלנו מצידו השני של הקו, באנגלית רצוצה, הייתה כי הוא יצא וצריך לחזור בכל רגע, עד שבשיחה האחרונה הודיעו לנו בפשטות את שיגורנו – טל עזב ואין להם מושג לאן. תחושת חוסר האונים שלנו התעצמה לאור המידע שטל נפרד מחבריו למסע ועתה הוא מטייל לבדו. עצבינו החלו להימתח עד קצה גבול היכולת.

בעוד אנו דנים בדרכי הפעולה האפשריות הגיעה שיחת טלפון אשר פתרה את כל ההתלבטויות והצביעה בבירור על דרך הפעולה היחידה האפשרית. מעברו השני של הקו היה אילן, חברו הטוב אשר נפרד ממנו כשבועיים לפני כן עקב מסלול הטיול השונה שבחר שסיומו המיועד היה בלימה. אילן היה נרגש מאוד ותיאר בפנינו כיצד מצא את טל באופן מקרי ישן על ספסל בגן ציבורי כשהוא יחף, חצי עירום וסהרורי. הוא היה בדרכו מבית הכנסת עם חברים ומשום מה החליטו לקצר את הדרך ולעבור בגן הציבורי. מרחוק ראו בחור יחף וחצי עירום שוכב מקופל על ספסל והחליטו להתקרב ולבדוק שמא ישראלי הוא. הפתעתו של אילן הייתה מוחלטת כשגילה שהבחור לא רק ישראלי אלא אף חברו הטוב ביותר. הוא מיהר להרים אלינו טלפון בתארו את מצבו הקשה ואמר: "אתם חייבים להגיע לכאן וכמה שיותר מהר". בינתיים הוא לקח את טל לאכסניה שבה השתכן, דאג לו למקלחת ומזון והתחייב לשמור עליו עד שנגיע.

מכאן הכול פעל במהירות מסחררת. חילקנו תפקידים: אילנית אשתי לקחה על עצמה לדאוג לכרטיסי הטיסה ואני התחלתי לבדוק אפשרות של קבלת עזרה מהביטוח. בטרם יצא לטיול, רכשנו עבור טל את חבילת הביטוח היקרה ביותר הכוללת חילוץ, והייתי בטוח שלפחות עתה אוכל להיעזר באנשים מנוסים שיעזרו לנו לעבור את הסייט הזה. הפתעתי ואכזבתי היו גדולות כאשר מחברת הביטוח הודיעו לי באופן

חד משמע כי מקרים מסוג זה אינם מכוסים על ידי הפוליסה, והפנו אותנו למשרד החוץ. כאן לפחות מצאתי אוזן קשבת: חדר המצב של משרד החוץ בירושלים יצר קשר מידי עם הקונסוליה בלימה ותוך חמש דקות התקשרה הקונסולית הדס לאילנית, והחלו התיאומים למבצע הצלתו של טל.

הלם המפגש

שלוש עשרה שעות חלפו משיחת הטלפון הגורלית עם אילן ואני מוצא את עצמי ארוז בחופזה על מטוס אל-על בדרך ללימה, פרו, מתקשה לעכל את הניתוק הפתאומי מחיי השגרה, את המסע הארוך הממתין לי ובמיוחד את המשימה הקשה העומדת בפני.

עשרים שעות מאוחר יותר, בערבו של יום שני, הגעתי לשדה התעופה של לימה אשר התגלתה כעיר כעורה ללא יופי או אופי, בניינה השטוחים והפשוטים עשויים בטון חשוף ומעט מאוד צבע. הכבישים צרים ומלאי מהמורות, אולם הדבר הבולט ביותר שתפש את עיני הוא הכמות המופרזת של מוניות. להערכתי לפחות 50% מהמכוניות על הכביש היו מוניות מאולתרות, כל דכפין שם שלט TAXI על השמשה הקדמית והופך למונית רשמית. התחרות היא עצומה והרוויה במוניות גורמת לכך שכל תייר ההולך ברגל מוגדר מייד כלקוח פוטנציאלי וזוכה לחיזורים נמרצים מצד נהגי המוניות. כל תנועת יד סתמית מפורשת מיידית כאיתות ומונית נעצרת לידך בחריקה. בעיר זו אין לך חשש כי תמתין למונית יותר משתי שניות, לא חשוב היכן אתה נמצא, הרוויה היא כללית ומושלמת. עליתי על אחת ממוניות אלה, מסרתי לנהג את כתובת האכסניה בה נמצא טל ויצאנו מייד לנסיעה המטורפת ביותר שידעתי מעודי ברכב. תרבות הנהיגה בלימה, אם ניתן לכנות התנהגות זו תרבות, היא "חתוך ככל יכולתך", הכול מותר והכול אפשרי. תמרורים ורמזורים הם המלצה בלבד. אפשר בהחלט לבצע פנייה פתאומית תוך חציית ארבעה מסלולים, אפשר לזוג במהירות בין המסלולים ולהפוך כל מסלול לדו נתיבי. המפתיע הוא שהמכוניות לא נראות פגועות ואף לא שרוטות יותר מהרגיל, וגם בתאונות לא נתקלנו. נהג שינסה לנהוג לפי חוקי התנועה יירמס מייד, מן הסתם. אל הולכי רגל מתייחסים כאל מטריד או מפגע שיש לעקרו משורש והנהגים נראים כנהנים להסתער על הולכי הרגל שמנסים לחצות את הכביש, ומפיצים אותם לכל עבר. ממש רולטה רוסית. על הולכי הרגל לגלות ערנות וזריזות אם ברצונם לחצות את הכביש בשלום.

לאחר כארבעים וחמש דקות של נסיעה מטורפת עצרנו בחריקה ליד האכסניה, שילמתי לנהג הזהיר, אספתי את המזוודה הקטנה שאתי מתא המטען וצעדתי לקראת המפגש הגורלי עם טל. האכסניה אשר שמה "המכשפות" הלם אותה מאוד שכנה ברחוב צדדי סמוך למרכז העיר, רובע עלוב למדי אך מסודר מעט יותר מרוב האזורים האחרים, ובו הרבה בתי מלון קטנים ואכסניות למטיילים. חומת האבן שהקיפה אותה הייתה מעוטרת בגדר חשמלית להרתעת גורמים לא רצויים, ובה נקבע שער ברזל כבד ובצדו פשפש, שניהם סגורים ונעולים תמיד. פעמון חשמלי הקבוע במשקוף הפשפש מאפשר לבאים מבחוץ להודיע על רצונם להיכנס.

לחצתי על הפעמון ולאחר זמן קצר נפתח הפשפש וצעיר חביב הכניסני פנימה. האכסניה עצמה היא מבנה דו קומתי עשוי עץ העומד במרכז של חצר גדולה מרוצפת בטון. בקומה התחתונה נמצא הלובי אשר קירותיו מעוטרים במיני פריטים משונים שנאספו בכפרי ילדים, ובו פינת ישיבה עם טלוויזיה. למבנה חצר פנימית וסביבה חמישה חדרים, חדרים נוספים נמצאים בהמשך של מסדרון היוצא מהלובי ובקומה השנייה שעולים אליה במדרגות מהלובי או במדרגות לולייניות מהחצר הפנימית – הכול עשוי עץ והמראה מצדיק לחלוטין את השם שניתן למקום. המקלחות והשירותים המשותפים נמצאים בקומה השנייה ובחוץ, מעבר לקיר של החצר הפנימית. בחצר מעבר למקלחות שוכנים גם המטבח וחדר האוכל, שם המטיילים מכינים לעצמם את ארוחותיהם בעזרת מצרכים שהם רוכשים בסביבה.

התקבלתי בחמימות על ידי איציק, בעל "המכשפות", צעיר ישראלי שמחפש את עצמו בפרו. לשאלתי היכן טל ענה בפשטות "הוא יצא להסתובב, בטח יחזור עוד מעט".

"בטח יחזור עוד מעט?" , נזעקתי מתקומם, "ביקשתי שתשגוהו עליו עד הגיעי! ומה אם לא יחזור? מה אם הסתבך באיזה מאורת סמים?" הייתי נרעש כולי וחרד, משתדל לא לדמיין את העובר עליו ברגעים אלה. "הוא תמיד חוזר, אין לך מה לדאוג", אמר איציק והוסיף, "אין לו לאן ללכת". הוא שיכן אותי בחצר הפנימית, בחדר הסמוך לחדרו של טל והסתלק לעיסוקיו.

על אף שלא ישנתי בשני הלילות האחרונים בטיסה שנמשכה כעשרים שעות וגם בשני הלילות שקדמו לה ישנתי אולי שבע שעות, הייתי ערני לחלוטין, דרוך וחרד. תחקרתי את החברה הישראלים ששהו באכסניה והשתתפו ב"משימת ההשגחה" עליו. לשאלתי כיצד נתנו לו לצאת לבדו נעניתי כי בלתי אפשרי לעצור אותו וכי אין הוא מוכן שילוו אותו בטיוליו. כמו איציק הדגישו גם הם – "אין לך מה לדאוג, הוא תמיד חוזר..." אחד אמר כי ראה אותו בחנות האינטרנט לפני כשעה אבל גם ראה אותו עוזב ואינו יודע לאן. לשאלתי אם הם מוכנים לעזור לי לאתר אותו ברחוב ענו בחיוב והוסיפו שזה חסר טעם – הסמטאות והאפשרויות רבות מדי, עדיף להמתין לשובו. קיבלתי את הדין וכדי להעביר את הדקות מורטות העצבים עד שובו החלטתי לקפוץ לביקור בחדרו.

המראה הפסיכדלי של חדרו היה הלם נוסף והכין אותי במידה רבה למפגש אתו. דמעות עמדו בעיניי כשסקרתי את החדר העלוב. יכולתי לזהות מעט מהפריטים שלקח אתו, ארוזים בקפידה בתרמיל החדש כשיצא למסע לפני כחודש וחצי בלבד, ועתה היו פזורים, מעוכים, מזוהמים, קרועים ושבורים בתוך ערימה מצחינה שריפדה את ריצפת החדר. שרידי הגיטרה החדשה שקנה באקוודור, וסיפר לנו עליה בהתלהבות גדולה, היו פזורים על פני כל החדר. שני כובעים מעוותים רחבי שוליים השתלשלו מהתקרה וחסמו את הדלת, ותמונות מהטיול עם החברים היו גם כן בכל מקום: על הקירות, על מדף העץ הבודד שעמד בפינה, על המיטה ועל הרצפה, חלקן מקושקשות, קרועות או שרופות – עדות אילמת לטירוף שהשתולל כאן. צעדתי שני צעדים לאחור ונשמתי עמוק, מנסה לייצב את עצמי, לשמור על שליטה. הוא עומד להגיע בכל רגע ואני לא מוכן לפגישה. חשתי כי לרגע הפגישה תהיה חשיבות רבה בהמשך. מה אומר לו, איך אתרץ את הופעתי הפתאומית, איך הוא יגיב, האם צריך לתכנן את הפגישה בקפדנות או לתת לדברים לזרום מעצמם? את רצף המחשבות הסוער קטעו מהלומות חזקות בפשפש הברזל.

"זה הוא", אמר לי איציק, "תתכונן". זאתי הצידה נצמד לצלו של קיר, העדפתי להתרשם תחילה ממראהו ומהתנהגותו כדי להיות מוכן יותר למפגש. המהלומות על השער הלכו והתעצמו, לרגע נדמה היה כי השער לא יעמוד בלחץ וייעקר מציריו, ואז גאל אותו מייסוריו הצעיר החייכן שהיה במשמרת. השער נפתח ודמות תמהונית נכנסה בסערה פנימה. למרות שהחבר'ה הכינו אותי למראה הקשה הרגשתי כי משהו נשבר בי. הייתי נטוע במקומי משותק, צופה בשבר הכלי שפעם היה בני טל, צנחן תמיר ויפה תואר עם חיוך שובב ולב של זהב השש לעזור לזולת ואהוב על כל חבריו ומכיריו. אני כותב שורות אלה במרחק של שלושה ימים בלבד והפעולה קשה עליי מאוד. רוחי נסערת ודמעות זולגות מעיניי, אך אנסה בכל זאת לתאר את שראו עיניי ברגעים קשים אלה כשאני נמצא 13,000 ק"מ מכל היקר לי ומאשתי התומכת שנקרעת מדאגה בבית, מנסה לאסוף את עצמה ולהתמודד עם האסון הנורא שפקד אותנו – פיגוע טרור במשפחה – כפי שהגדירה זאת. אני כאן לבדי מול מציאות דמיונית, חלום ביעותים בהקיץ, סיוט בהתגשמותו.

הוא חלף על פניי לא מבחין בי, כפות רגליו היחפות שחורות ומזוהמות מטיוליו ברחבי העיר, למותניו שרוואל קרוע בעל מכנס אחד, את חזהו העירום עטף באופן חלקי פונצ'ו קרוע, מטונף ומסריח. על ידו הימנית התנוסס קעקוע ענק, טרי, שערו הפרוע עשוי קווצות דבוקות ומתולתלות, בקצה גבתו הימנית

היה תקוע מעין בורג עם שני ראשים, פירסינג, בלשון הנוער. פניו העייפות היו מפויחות, חסרות מבע, חיים וצבע, עיניו קרועות לרווחה, מזרות אימה, כל כולו הר געש בהתפרצותו. הוא חצה את החצר במהירות, מבולבל ואחוז תזזית, תוך שאגות אימים, קורא בשמו של אחד מהמטיילים הישראליים שלמזלו לא נכח במקום. כשהתיימש מאותו מטייל פנה לאיציק ודרש לדעת היכן אילן.

"היכן אילן? היכן אילן? אני רוצה אותו כאן ועכשיו, עכשיו עכשיו עכשיו!!" הוא חזר על הקריאה הזו, מעצים בכל פעם את קולו, מתוסכל מכך שדרישתו החד משמעית לא נענית ואילן לא מופיע.

"הוא בדרך לשדה התעופה בדרכו לישראל, פספסת אותו בשעה", ענה לו איציק. ככל הנראה ידע טל שאילן עומד לטוס באותו ערב הביתה והשתדל לכוון את צעדיו כך שיחזור בזמן להיפרד ממנו. הידיעה כי פספס הלמה בו בעוצמה וכל התסכול והאנרגיות שלו התפרצו בבת אחת, בפרץ אדיר ומפחיד. הוא פרץ באמוק לחדר המדרגות שבחצר הפנימית המוביל לקומה העליונה, שם היה מונח, מתחת לגרם המדרגות, ארון עץ ישן, חצי מפורק, ממתין לתיקון. טל התנפל עליו באגרופיו ומול עיניהם המשתאות של הנוכחים ניפץ אותו לרסיסים, תוך שניות, מתעלם מהדם הניתז מאגרופיו ומכתים את גופו העירום, את פניו ואת רגליו. איש לא העז לזוז, איש לא העז להשמיע מילה. בסיימו לכלות את זעמו בארון האומלל פנה לחדרו תוך שהוא ממשיך להשמיע את זעקתו, "רוצה את אילן עכשיו, עכשיו, עכשיו...".

באותו רגע זז משהו בתוכי והבהיר לי כי מחזה האימים שהתרחש כרגע מול עיניי לא דמיון הוא ולא חלום בלהות אלא אירוע שקורה במציאות, ממש לנגד עיניי. בכוחות עליונים אספתי את עצמי והתייצבתי מולו.

המערכה הראשונה

"היי טל" הצלחתי איכשהו להוציא הגה. באחת נעצרה התזזית, הגוף המעונה והמוטרף קפא באוויר, מבטו התרכך והוא חיבק אותי חיבוק ארוך וחזק, משקיע את ראשו בכתפי, ואז הרחיק עצמו ממני כשהוא אחוז בכתפי בטווח יד. מבלי לשאול מה מעשיי בלימה, איך ולמה הגעתי ומה שלומי הוא פתח בשטף דיבור מסחרר שאינו ניתן לעצירה, בטון תקיף ובטוח. אלו הם עיקרי הדברים שאמר: "אבא, אני שמח שאתה כאן, באת לי בדיוק בזמן. אני בן אדם חדש, שונה, טוב יותר, גיליתי את עצמי, גיליתי מי אני באמת ואני רוצה שתכיר את טל החדש, הטוב יותר. אבא, אני חזק, מה זה חזק, החזק ביותר בעולם, אף אחד לא יכול לי, אני יכול ללכת מכות נגד חמישה אנשים ולהשכיב את כולם, אני יכול לצאת לקרב ואף אחד לא יוכל לפגוע בי, אני יכול להתחמק מכל כדור, לאף אחד אין סיכוי נגדי. אני מלך לימה, כולם מכירים אותי, כולם סוגדים לי, לאן שאני הולך כולם חברים שלי ויעשו מה שאגיד להם. אני מלך המועדונים, אי אפשר לארגן מסיבה בלימה מבלי שאני אהיה שם, אני רוקד בטירוף לבד על הבמה וכולם מסביב מסתכלים עליי בהערצה, אני מלך הסלסה. כל הבחורות מעריצות אותי, אין אחת שמסוגלת לעמוד בפניי, אני יכול לזיין כל בחורה שבא לי, אני מסמן לה לבוא אליי והיא לא מסוגלת להתנגד. אבל אני צריך להיזהר מאלה שיש להן חברים, כמעט הסתבכתי עם אחד שהחברה שלו נדלקה עליי, הוא יכול היה להרוג אותי, זה מסוכן. מחר אני צריך לקנות לי אקדח וסכין ואף אחד בעולם לא יוכל להתמודד אתי. כן מחר אני הולך לקנות אקדח וסכין ואופנוע ופותח לי מועדון ומקים להקה עם כל החברים שלי, ואתה תהיה הנגן הראשי שלי, אתה תנגן על מפוחית...."

"עצור! עצור!" , הצלחתי להשחיל מילה לתוך שטף הדיבור שלו.

הדבר העלה את חמתו ובקול תוקפני ואלים אמר לי: "אבא תקשיב, מהיום זה הולך לעבוד ככה, אני מדבר ואתה מקשיב ואחר כך אתה תדבר ואני אקשיב. כשאני מדבר אתה לא מפריע לי וכשאתה תדבר אני לא אפריע לך, זה ברור?" וכאשר מרוב הלם לא הגבתי הוא חזר שנית בקול תקיף יותר ומאיים, "זה ברור?". חששתי שיתפרץ באלימות, הוא היה תוקפני באופן קיצוני, וכן לא מצאתי טעם בשלב זה

להתנגד לו ולא אכפת היה לי להמשיך ולשמוע אותו כדי לדעת מה עובר בראשו ואולי אם יפרוק את מה שיש לו יירגע, לכן הנהנתי בראשי לאות כי הבנתי אותו.

הוא קלט את הסימן ומייד המשיך בטון ובקצב הקודם "ואני הולך לפתוח פאב במלון הזה, אני ארחיב ואשפץ אותו, מה זה החרטא הזה (הוא הצביע על הקירות). אני אצבע את כל המלון הזה בצבעים יפים, הרבה צבעים, יהיו פה הרבה אורחים, אנחנו נעשה המון כסף, כסף, כסף, כסף. אני צריך הרבה כסף. אבא מחר אתה מוציא את כל הכסף שיש לך בבנק, אתה מוכר את האוטו, את הדירה, אני אשכנע את כולם להשקיע. אספר להם שיכפילו וישלשו את כספם תוך יומיים שלושה, הם יאמינו ואנחנו נעשה הרבה כסף. ואתה עוזב את העבודה שלך, עבדת מספיק קשה כל החיים שלך, ממחר זה אתה ואני, ואנחנו הולכים לכבוש את כל העולם. קודם כל אנחנו קונים שני אופנועים וחורשים את כל דרום אמריקה, אני אסדר לך בחורות כמה שאתה רוצה, כל יום אחרת. אימא לא תכעס, היא תבין שזה רק בשביל הסקס וזה לא צריך להפריע לה, ואחר כך אנחנו הולכים לפתוח מועדון ונעשה הרבה כסף, הרבה כסף...".

אותתי לו שהגיע תורי לדבר והוא הסכים לעצור, על אף שהיה לו עוד הרבה מה לספר לי. אני הייתי הרוס, מה זה הרוס, מותש לחלוטין. כוחי לא עמד לי אפילו לנסות לעכל את שנאמר. אספתי את שארית כוחותיי תוך שאני משתדל לשמור על חזות חיצונית שלווה וקול בוטח ואמרתי לו: "טל תקשיב, שמעתי אותך, אני כרגע אחרי עשרים שעות טיסה ללא שינה, גם בשני הלילות שלפני כן כמעט שלא ישנתי, בוא נדחה את השיחה הזו למחר, אני לא בורח לשום מקום, תן לי להתקלח ולהתארגן ונדבר מחר".

הדבר לא מצא חן בעיניו, הוא רצה להמשיך אך לבסוף נכנע ואמר, "בסדר, אתה לא רוצה לדבר עכשיו אני יכול להבין את זה, אבל מחר מחכה לנו יום גדול, מחר אנחנו הולכים לכבוש את לימה, מחר...". הוא ניסה להתחיל לפתח שוב את השיחה ועצר לסימן תקיף של ידי, ויותר ויצא מהחדר.

התיישבתי על המיטה, תפסתי את ראשי בין ידיי מנסה לעבד את הנתונים, מנסה להוציא מהם איזה מסקנה הגיונית, איזה קצה של דרך פעולה אפשרית, אך העומס היה גדול מדי, חוויית המפגש קשה מדי. חשתי כי אם אנסה להתמודד עם זה כעת אני עלול להישבר, החלטתי להסתפק כרגע בהנחה כי כל מה שראיתי ושמעתי אפשר לייחס לאפשרות כי טל נמצא כרגע תחת השפעה של סם ואין צורך להקדיש יותר מדי מחשבה לדברים שנאמרו. ניתן להשפעת הסם לחלוף, נשמור עליו שלא ייקח מנה נוספת ונראה אם יתפכח ויחזור לעצמו. מאושש מהמסקנה ההגיונית אליה הגעתי התפנית להכניס קצת סדר במחשבותיי ולהתארגן התארגנות ראשונית במקום.

קודם לכול התקשרתי לאילנית ודווחתי לה כי הגעתי וכי הוא בידי. לא סיפרתי לה את כל המאורעות הקשים אך הבהרתי לה כי מצבו קשה והוא זקוק לאבחון וטיפול. התקשרתי לקונסולית הדס, דיווחתי לה כי הגעתי והבהרתי מהו מצבו של טל. ביקשתי כי הרופא הישראלי שקשור לשגרירות יבוא מייד כדי לאבחן את טל ולשם קבלת החלטות על המשך הדרך. למרות שהשעה כבר הייתה עשר בערב היא נרתמה מייד למשימה ותוך חצי שעה הגיעה לאכסניה שלנו בליווי בעלה והרופא. הכנסנו את מכוניותיהם לחצר המוגנת מחשש פן ייפגעו בחוץ, וערכנו דיון בחצר להערכת המצב. הרופא התגלה כאדם חם ונכון מאוד לעזור. ניסינו לנתח את הנסיבות שיכולות היו להביא למצבו של טל, דנו ארוכות במצבו ובצעדים שעלינו לנקוט. לכולנו הייתה זו הפעם הראשונה שאנו נקלעים למצב כזה ואף חייבים לקבל החלטות מהירות שיביאו לפתרון הבעיה. שקלנו להזמין אמבולנס ולאשפז את טל במרכז רפואי שבו עובד הרופא לצורך השגחה ואבחון, אולם הרופא היסס והציע שנקבע פגישה למחר בבוקר עם פסיכולוג ואולי גם פסיכיאטר לקבלת אבחנה מקצועית יותר, לאור חוסר הניסיון שלו בטיפול במקרים כאלה. הזמן שיחלוף גם יאפשר את התפוגגות הסם בגופו כך שהדברים יהיו ברורים יותר. הוא ניגש מייד לביצוע שיחות מספר בטלפון בניסיון לאתר רופא מתאים, ובסופו של דבר הצליח לסכם עם פסיכולוג שהכיר כי יגיע לאכסניה בשעה שמונה בבוקר. הודיתי להם בחמימות, לחצנו ידיים והם נסעו לדרכם.

הפגישה החזירה לי מעט ביטחון ותחושה שהשליטה חוזרת לידינו תוך התוויית הדרך לפתרון. צלצול בשער הברזל ניתק אותי ממחשבותיי. הפשפש נפתח ושני צעירים נכנסו דרכו וחלפו על פניי בדרכם

למבנה המרכזי. היה בהם משהו מוכר ולפתע התחוורה לי זהותם – היו אלה שני חבריו הטובים שנפרד מהם לפני כעשרה ימים. הסתובבתי אליהם וקראתי "אורן! אלון!" הם הסתובבו אליי כשהבעת הפתעה על פניהם ומייד ניגשו ללחוץ את ידי בהתרגשות.

"שמעון!! מה אתה עושה כאן? איך הגעת כל כך מהר?"

"וואיך אתם?" החזרתי להם בשאלה תוך שאני מחבק אותם בחום. מסתבר שאילן כתב להם באינטרנט על מצבו של טל וביקש מהם לחזור מייד ללימה כדי לעזור לו. בחור פיקח אילן, חשבתי לעצמי, הוא מצא את עצמו במצב קשה ותפקד כמו גדול, פעולותיו הנכונות והמהירות היוו גורם מכריע במבצע הזה. אורן ואלון נפלו לי כמו שני מלאכים משמיים, הם שוכנו באחד החדרים הפנימיים באכסניה ומייד הכנסתי אותם לתמונה. החלטנו כי אנו לא מסירים את עינינו מטל לשנייה, כדי למנוע ממנו כל אפשרות של נטילת סם או יציאה מחוץ לגבולות האכסניה. עתה כשהיינו שלושה המשימה נראתה אפשרית יותר, במיוחד לאור חוסר השינה המצטבר שלי. הפקדתי אותם על השער, המקום היחידי שדרכו אפשר לצאת מהמתחם, ורק אז הרשיתי לעצמי לגשת לחדר, להתארגן, להתקלח ואולי אפילו לתפוס תנומה קלה.

למען האמת, תהיתי במהלך השעה האחרונה למעשיו של טל אבל כיוון שידעתי כי הוא בתוך המתחם ואחד מהחבר'ה הישראלים משגיח עליו שלא יעשה שטויות, נוח היה לי שלא הפריע בעת המפגש עם הרופא ועם אורן ואלון. מה היו מעשיו? זאת גיליתי מייד בהגיעי לחדר. הוא נטל על עצמו משימה לסדר לי את החדר מחדש, גרר שני מעמדי מדפים מחדרו ומחדר סמוך, החרים טלוויזיה מפרואנית אומללה שגרה בחדר סמוך לשלו ומערכת סטריאו מאחר. מזוודתי הריקה עמדה בפינת החדר כשכל תוכנה מסודר בקפידה על המדפים, תלוי על הקירות ומונח על המיטה, הכול כראות עיניו של האדריכל. "זהו", אמר תוך שהוא מחבק אותי בחום, "זה החדר שלך לשנה הקרובה אבא, ברוך הבא לפרו". לא אמרתי מילה, מה כבר יכולתי להגיד...

הייתי מותש מהטיסה הארוכה, מחוסר השינה המצטבר, מהמפגש עם הבן, מהחשש מפני הלא נודע. שאלה אחת נותרה מנקרת בי, אני מסלקה והיא שבה ומנקרת בי ביתר שאת לא מרפה: האם איבדתי אותה? ברגעים אלו, מבלי שאיש הרגיש בכך, ניתן האות. כל הכלים ערוכים במקומותיהם, ממתנינים לקרב הגדול. כל מה שקרה עד עתה היה הפתיחה וארגון שדה הקרב. עתה כל השחקנים במקומם, כל החיילים ניצבים על משמרתם ושני הצבאות אווזים בכלי נישקם מוכנים לקרב הגדול, הקרב האחרון. זהו קרב אכזר בין כוחות לא שקולים כאשר אצל הכוח האחד כל האמצעים כשרים, ובצד שלי הידיים כבולות. המנצח בקרב האיתנים ייקח את כל הקופה – את בני. מרגע שניתן האות לא היסס האויב אפילו שנייה אחת ומייד ירה את יריית הפתיחה אשר תפסה אותי קצת לא מוכן. ציפיתי שזה יבוא, אבל לא כל כך מהר.

"טוב אבא תקשיב", אמר, "אני שמח שאתה פה אבל עכשיו אני צריך לצאת, אז תלך להתקלח ולישון, נדבר בבוקר".

בום! פגיעה! לא הייתי מוכן ונפגעתי, אך התאוששתי מהר והתחלתי להריץ תסריטים במוח. מה אני עונה לו, איך אחזיק אותו שלא ייצא לבדו החוצה כדי לחפש את שממנו באתי להצילו, שהרי הוא כבר הודיע מפורשות שהוא לא מוכן לקבל הוראות מאף אחד, אף לא ממני, והפגין למה הוא מסוגל אם מישחו מנסה לעמוד בפניו.

"שמע טל", ניסיתי, "עשיתי דרך ארוכה כדי לראות אותך, אז ברגע שאני מגיע אתה יוצא? בוא שב יש לנו הרבה על מה לשוחח".

"תראה אבא", ענה, "אתה צודק אבל עכשיו אני צריך לצאת, אתה חייב להבין את זה, אז לך לישון ונתראה בבוקר".

"טל אני מבקש ממך שלא תצא", ניסיתי שוב.

"לך תזדיין" הייתה התשובה, "ואם תנסה לעצור אותי אני מרביץ לך, אני לא רוצה לעשות את זה אבל אם תנסה לעצור אותי לא תהיה לי ברירה, זה ברור!" עכשיו הוא כבר צרח, כל גופו דרוך להמחשת

כוונותיו. לא רציתי להתעמת אתו אבל ידעתי כי אנו עומדים בפני המבחן הראשון, מכיוון שבשום פנים ואופן אסור שייצא החוצה. לאחר שכל הניסיונות לפתור את המשבר בדרכי שלום נכשלו, נערכתי לקרב. "אתה לא יוצא לשום מקום", אמרתי בתקיפות, "גם אם זה אומר שאצטרך להפעיל עליך כוח" ועזבתי את החדר.

ידעתי כי המתחם מוקף חומה וגדר חשמלית בראשה כך שהדרך היחידה שלו לצאת היא מהשער. ניגשתי לשער שם פגשתי את אורן ואלון ואמרתי להם, "זהו, זה מתחיל, הוא תכף יגיע וירצה לצאת, אסור לאפשר לו לצאת בכל מחיר ותהיו מוכנים שהוא ינסה להפעיל כוח". הם נעמדו מול הפשפש ואני לצדם. לא עברה דקה והוא הגיע. "אורן ואלון", אמר, "אני שמח שבאתם אבל עכשיו תזוזו אני חייב לצאת החוצה".

"אתה לא הולך לשום מקום", אמרתי.

"תזוזו או שאני מרביץ לכם!" צעק בהיסטריה, "תזוזו תזוזו תזוזו תזוזו!!"

איש לא זז ואיש לא השמיע מילה ואז באחת הוא התנפל עליהם מנסה להבקיע דרכו אל הפשפש. כשהבין שבכיוון זה אין לו סיכוי הוא נסוג אחורה, אבל לא על מנת להיכנע. במהירות מדהימה השליך את הכובע השחור רחב השוליים שחבש ואת הפונציו המסריח שלו מעבר לשער הרחב שבצדו של הפשפש, ובקפיצה מדהימה אחת כבר היה תלוי על גבי השער שגובהו כשני מטרים, זרועותיו מתוחות כלפי מטה ומחזיקות את פלג גופו העליון מעל השער, והוא מתכוון לבצע היפוך ולהיעלם מצדו השני. מהירות פעולתו הפתיעה אותנו והותירה אותנו המומים. התעשתי במהירות, תפסתי בקצות רגליו שהתנופפו מול פני והפעלתי עליהן את כל משקל גופי. באותה מהירות בה טס אל השער הוא חזר עתה לארץ כשעתה היה תורו להיות המופתע. המום ומתוסכל מחזרתו המהירה לחצר הוא פתח בשאגות אימים וזינק על השער בשנית, שוב היה ניצב על גבי השער אולם הפעם כבר הייתי מוכן ומשכתי אותו במהירות בחזרה. הוא התנפל עליי באגרופים שלופים כאשר אורן ואלון חשים לעזרתי, ובכוחות משותפים אנו מצליחים להשתלט עליו ולהצמידו לקרקע מבלי לאפשר לו להניד עפעף. זמן מה עוד ניסה להיאבק כשהוא אזור את כל כוחותיו, תוך שהוא מאיים ומגדף כחיה פצועה. לבסוף הבין שאנו לא מתכוונים לוותר וכי אין לו סיכוי, וחדל.

"טוב, אני לא אצא, תעזבו אותי", אמר בכעס.

"אתה מבטיח?" שאלתי אותו.

"כן", ענה.

עזבנו אותו באחת, הוא קם נאנק מהמאמץ ומהעלבון ופנה אלינו. "אני לא אצא הלילה", אמר, "אבל מחר בבוקר מי שינסה לעצור אותי אני הורג אותו, גם אתה אבא זה ברור!" צרח והחל להתרחק מתוסכל. תוך שהוא מתרחק המשיך לצרוח לכיוון חבריו "אורן ואלון, אתם לא חברים שלי יותר, אני שונא אתכם, אתם בוגדים, אני שונא אתכם, שונא אתכם" והלך.

נותרנו המומים ורועדים בחצר, עומדים במקובץ, מסתכלים האחד בעיני השני. חיבקתי אותם, אחד בכל יד, "הייתם בסדר, תהיו חזקים", אמרתי, "הוא לא התכוון למה שאמר, זה לא הוא, תהיו חזקים ונעבור את זה ביחד".

את המערכה הראשונה ניצחנו, אבל הדרך עוד ארוכה. פניתי לחדרי, הוא היה שם ולהפתעתי היה רגוע לחלוטין. "אבא אני מצטער", אמר, "לא התכוונתי להרביץ לך, אבל אסור לך יותר אף פעם להגיד לי מה לעשות. הפעם אני סולח לך ולא אצא החוצה הלילה, אבל מחר בבוקר אם אתה לא נותן לי לצאת אני הורג אותך, עכשיו לך תתרחץ ובוא לישון".

סוף סוף פסק זמן ראשון. הלכתי להתרחץ וגם טל עלה להתרחץ במקלחת הפרטית של איציק בקומה השנייה. איציק לא אהב את זה אבל לטל זה לא הפריע. החלטתי שאני לא מסיר ממנו את עיניי אפילו לשנייה והייתי אתו במקלחת. תוך כדי המקלחת, ולאחר מכן גם בחדר לא הפסיק להלעיט אותי בסיפורים עד כמה הוא נפלא ועל כל תוכניותיו בעבורו, בעבורי, בעבור אחיו, אמו, חבריו, איציק ומי לא.

הכול נאמר בקצב של 200 מילים לדקה, שטף של דיבור הזוי, בלתי נדלה והגרוע מכול: הוא בדק כל הזמן שאני מקשיב לו, ואם לרגע היה נדמה לו שאני לא ממש מאזין זה הרגיז אותו מאוד, כך הוא לא הותיר לי ברירה אלא להאזין לכל הזבל הזה. לקראת חמש בבוקר הוא השתק לפתע ונרדם על המזון לידי. רציתי לנצל את המצב ולתפוס קצת תנומה בעצמי אך חששתי שיתעורר ויברח. מנעול לא היה לדלת ולכן מצאתי חוט חשמל וקשרתי אותו בצד אחד לידית הדלת ובצידו השני לידי וכך צללתי לשינה עמוקה.

מייאוש לתקווה

יום שלישי שש בבוקר. לאחר שינה מתוקה בת שעה אחת טל מעיר אותי במרץ, "קום אבא, יום גדול מחכה לנו אין זמן לישון, אנחנו הולכים לכבוש את לימה היום". קמתי אפוף שינה והלכתי להתרענן במקלחת. בדרך חזרה התלבטתי עם עצמי איך אפגיש את טל עם הפסיכולוג, מה אומר לו, כיצד אציג אותו מבלי שיחשוד? בשלב זה החלטתי לשחק את המשחק שלו כדי שלא להיכנס אתו לעימות מיותר, וסיפרתי לו כי ידיד טוב שלי שבא אתי מארה"ב (סיפור הכיסוי לבואי היה שבדרכי הביתה מפגישת עסקים בארה"ב החלטתי לקפוץ לבקר אותו) עומד להיפגש אתי לכמה דקות, הבוקר בשעה שמונה. סיפרתי כי אני חושב שיש לו הרבה כסף והצעתי לטל לעניין אותו להשקיע באחת מתוכניותיו. הוא כמובן התלהב וכך תפסתי שתי ציפורים במכה אחת: הוא הסכים לפגוש אותנו וגם ימלא לו את המוח עם השטויות. כך יקל על מלאכתו של הפסיכולוג מבלי לעורר חשד שהוא בחקירה. הייתי מרוצה מעצמי. נותרה רק הבעיה איך אני עומד להעביר אתו את השעתיים עד הפגישה. הוא היה נסער, מלא מרץ וחסר סבלנות ורצה כבר לצאת עם אבא שלו לכבוש את לימה. החלטתי לקחת סיכון ולצאת אתו לטיול ברחובות כי לא ראיתי כל דרך אחרת אפשרית להשאיר אותו באכסניה עד השעה שמונה. האכזבה הגדולה והמרה ביותר בבוקר זה הייתה העובדה כי הוא לא השתנה במאום מאז אתמול בערב, ומכיוון שהייתי אתו כל הזמן ידעתי כי הוא לא נגע בסם לפחות עשר שעות. התנהגותו כנראה אינה יכולה להיות מוסברת בהימצאות בהשפעת סם, אך כל התנהגותו הצביעה שהוא מצוי בהשפעה כזו...

יצאנו לדרך כשהוא מבטיח שנחזור לאכסניה עד שמונה כדי לפגוש את המשקיע, בתנאי שמייד לאחר מכן נצא לסיבוב קניות בעיר. בדרך הוא שוב מילא לי את המוח עם השטויות שלו בקצב בלתי נסבל עד שחשבתי שהראש שלי מתפוצץ. במקרים דומים פיתחתי לי טכניקה שבה אני שם עצמי מאזין בעוד מחשבותיי עסוקות בדברים אחרים, אולם על אף חוסר שפיותו הוא היה חד כתער וערני כנף ולא אפשר לי לפספס אפילו מילה אחת. ככל שהמשיך לדבר הלך דמיונו ופרח, הלך והתעצם. לחרדתי הוא החל לספר לי שהוא מדבר עם אלוהים, מאמין בו ועומד לחזור לדת, חוץ מנסיעה בשבת, הקפיד לציין, וכי אלוהים סיפר לו כי סוף העולם קרב וכי הטיל עליו להקים כת מיוחדת שתפקידה להציל חלק מהאוכלוסייה. בכת זו אני אהיה מספר אחד, אחיו שי מספר שניים והוא מספר שלוש. בהמשך הוא שיחק כל הזמן בהחלפת תפקידים בינו לבין אחיו, ואם אמרתי לו משהו שהרגיז אותו הוא הפך אותי מייד למספר שניים ואת עצמו למספר אחד. הגענו לחוף הים ועל מרפסת נוף בטיילת היה לו חיזיון נוסף עם אלוהים, והוא קבע כי מקום זה הוא הר סיני ומכאן הכול הולך להשתנות. במבט לאחור היה זה אחד הרגעים הקשים ביותר שעברו עלי. היה קשה מאוד ולמעשה בלתי אפשרי לזהות את טל שאהבתי בתוך הגוף המעונה מוכה השיגעון שעמד לצדי והרצה בלהט על סוף העולם הקרב. הדבר היחיד כמעט שידעתי על שימוש בסמים הוא שהשפעתם אמורה לחלוף לאחר שעות מספר, והאדם אמור לחזור לעצמו פחות או יותר. אך ככל שחלפו השעות ולא חל שיפור במצבו החלה לחלחל בי המחשבה כי משהו נורא קרה, משהו איום, מעבר לשימוש בסם וכניסה למצב זמני של הזיות, מצב שהחל להיראות לי כבלתי הפיך.

הייאוש החל לכרסם בי וחולשה נוראה החלה מתפשטת בכל גופי. בגרוני עמדה תחושת מחנק ותחושת אובדן נוראה השתלטה עליי. התיישבתי על סלע חשוף במרומי "הר סיני" תוך שאני רומז לטל כי אני

מבקש שיניח אותי לבד לכמה רגעים. הוא הבין, התרחק והתיישב גם הוא, בוחן אותי בעיון תוך שהוא מנסה לקרוא את מחשבותיי.

מצאתי את עצמי בתוך מחזה הזוי: יושב לבדי על סלע המשקיף אל האוקיינוס השקט מגובה של כמאה מטר ומבכה את אובדנו של בני היושב לצדי. מזג האוויר היה סגרירי מעט וגשם דק וטורדני ריחף באוויר, מרטיב את הכבישים והמדרכות ומוסיף אפרוריות לאווירה המלנכולית שהייתי שרוי בה. לאחר כמה דקות אספתי את עצמי ויצאנו לדרכנו בחזרה – אני לבוש חולצה, מכנס דגמ"ח ונעלי ספורט מחזיק בידו של טל המהלך יחף, מכנסיים קרועות למותניו, פונצ'ו מטונף מסתיר חלקית את חצי גופו העליון העירום וכובע מערבונים שחור לראשו. יש להניח שבכל מקום אחר בעולם היינו מושכים הרבה תשומת לב, אולם לימה כנראה מורגלת למראות משונים והאנשים ברחוב כמעט לא הפנו אלינו מבט. בדרכנו נכנסנו לסופרמרקט והצטיידנו במצרכים לארוחת בוקר שאותה נתקין במטבח האכסניה. כשהגענו לאכסניה הייתה השעה כמעט שמונה. לא עבר זמן רב והפסיכולוג הגיע. התיישבנו בלובי והצגתי את טל בפניו. לא היה צורך לתשאל את טל יותר מדי, הוא פתח מייד בהצגת עצמו, כישוריו, יכולותיו ותוכניותיו הגרנדיוזיות לפיתוח לימה, משכנע את הרופא להשקיע את כל כספו בתוכניותיו ומתחייב להכפיל ולשלוש את השקעתו תוך יומיים שלושה. לכשסיים שלושה. לכשסיים שלחתי אותו להכין לנו ארוחת בוקר במטבח על מנת שאוכל לדבר עם הפסיכולוג ביחידות. משהלך הפניתי מבטי אל הפסיכולוג ממתין לשמוע את דעתו. הוא הגדיר את מצבו של טל בתור סוג של פסיכוזא ולתדהמת הבהיר מייד שאין הוא הכתובת לטיפול במצב כזה. "למצבים כאלה צריך פסיכיאטר ולא פסיכולוג", אמר, "אני מכיר אחד או שניים שאולי יוכלו לעזור", הוסיף, "אני חוזר עכשיו למשרד, תתקשר אלי בעוד כשעה ואגיד לך מה הצלחתי לסדר". הוא קם, התנצל על שאין באפשרותו לעזור ועזב.

אכזבתי הייתה גדולה. פגישה זו שכה חיכיתי לה ועשיתי מאמצים כה גדולים כדי לקיימה התבררה כבזבוז זמן מוחלט ולא קידמה אותנו במאום. כל הזמן הזה עבר ועדיין לא מסתמן אפילו קצה של דרך פעולה. כבר נגמרים לי התירוצים שאוכל לומר לטל ש"מת" כבר לצאת לסיבוב הקניות בדרך לכיבוש לימה. יצאתי לחצר לשאוף קצת אוויר ולנסות להכניס קצת סדר במחשבותיי. נזכרתי כי בשל כל הפעילויות של הבוקר טרם עדכנתי את אילנית במצב. אצלה כבר צהרים והיא בטח כבר משתגעת מדאגה. אבל מה אומר לה? החוויות הקשות שחוויתי מאז הנחיתה אתמול בערב הותירו בי מעט מאוד תקווה שאפשר לצאת ממצב כזה, אבל חשתי שאין לי ברירה, אני מוכרח להגיד לה את האמת, יהיה מה שיהיה.

יצרתי את הקשר, אילנית נשמעה עייפה מרוטה ומפוחדת, "מה המצב?", שאלה כשהיא לא בטוחה שהיא רוצה לשמוע את התשובה.

"קשה מאוד" השבתי, "קשה מאוד מאוד. אין מילים שיכולות לתאר את מצבו של טל, אני לא מאמין שאפשר לצאת ממצב כזה, הוא התחרפן לגמרי, תתחילי להתרגל לרעיון שהלך הילד!". בכי של ייאוש נשמע מצדו השני של הקו, "למה, למה אתה אומר את זה", התחננה.

"כי זאת כנראה האמת", עניתי בקול חנוק, "וכדאי שנתחיל לעכל את זה".

"לא, לא, אסור להרים ידיים", אמרה ומייד המשיכה, "השגתי את חיליק מיחידת החילוץ 669 של הביטוח, אני רוצה שתדבר אתו, הוא מחכה לטלפון ממך". היא נתנה לי את המספר והשביעה אותי שאני אתקשר אליו מייד.

בכול אותו זמן טל היה עסוק במטבח, טורח בהכנת ארוחת הבוקר. הוא הכין חביתה עם ירקות והלך להעיר את אורן ואלון כדי להזמין אותם לסעוד אתנו. בדרך נעצר לידי כדי לזרז אותי להצטרף אליו לארוחה כי מייד עם סיומה אנו יוצאים לרכוש זוג אופנועים. תוך שהוא מתרחק שמעתי אותו מתלבט באיזה צבע הוא ייבחר, שחור החליט לבסוף, ובשבילי – כחול.

ישבנו לאכול, טל היה מורעב, התנפל על הלחמניות והחביתה ולא השאיר הרבה לאחרים. כנראה שלא בא הרבה מזון לפיו בימים האחרונים, אני נגסתי מעט ומיהרתי לצאת החוצה כדי להתקשר לחיליק.

היה לי ברור כי טל לא יהיה מוכן לדחיות נוספות ובזמן הקרוב מאוד ניאלץ לקבל החלטות. ניסיתי להשיג את חיליק כמה פעמים ללא הצלחה ובינתיים התקשרתי לפסיכולוג. על פי תשובתו הבנתי מייד שהוא כלל לא טיפל בהשגת הפסיכיאטר כפי שהבטיח. הוא ניסה למרוח אותי בתירוצים והבטחות להמשיך לנסות אבל היה לי ברור כבר באותו רגע כי ממנו לא תצמח לי כל תועלת. ניסיתי שוב להתקשר אל חיליק והפעם הצלחתי ליצור את הקשר. באותו רגע עוד לא ידעתי כי שיחה זו תהיה נקודת המפנה, קצה החוט לפתרון, ונקודת האור הראשונה בחשכת הייאוש הנורא. קולו העמוק והחם של חיליק נשמע מעברו השני של הקו. הוא כבר עודכן בנוגע לרקע של הסיפור על ידי אילנית ורצה לשמוע ממני פרטים נוספים. סיפרתי לו בתמצית את המאורעות מאז אתמול בערב.

הוא האזין בקשב רב ואחר אמר לי: "תשמע שמעון, הכי חשוב כרגע זה שאתה תשכנע את עצמך ששום דבר לא אבוד, שיש תקווה, אני יודע שזה קשה, קשה מאוד. אתה ניצב כרגע מול ההרסות של מה שהיה פעם בנך שנמצא במצב הנראה כבלתי הפיך, אבל תאמין לי כי ראיתי כבר הרבה צעירים במצב דומה ואפילו יותר גרוע שיצאו מזה וחזרו למסלול החיים".

חיליק המשיך לפרט את מצבו של טל תוך שהוא מתאר דברים שלא יכול היה לשמוע מאילנית וגם לא שמע ממני. עובדה זו חיזקה בי את האמינות שהייתה בדבריו ונטעה בי קצה של תקווה חדשה שעוד לא הכול אבוד. בינתיים הופיע טל, כולו הר געש חסר סבלנות, וניסה להפסיק את השיחה שלי עם חיליק. "טל!" אמרתי לו, "אני חייב לקיים עכשיו כמה שיחות טלפון דחופות, גש עכשיו לחדר להתארגן ועוד מעט נזוז".

הוא היה מאוד לא מרוצה מהעיכוב בתוכניותיו ופלט לעברי, "יאללה תעזוב כבר את הטלפון, אין לי זמן אנחנו חייבים לזוז!". בראותו כי אני לא מתכוון לוותר נסוג ופנה לחדרו תוך שהוא מטיח בי: "יש לך רבע שעה לסיים ואנחנו זזים".

כשנעלם מעיניי חזרתי אל חיליק והתנצלתי על ההפרעה. הוא המשיך בהסבר כי טל נמצא במצב של פסיכוזא קשה שנכנס אליה, כנראה, בשל השימוש בסמים. במצב זה הגוף שלו עובד בקצב מטורף. "כדי להבין תחשוב שאם בן אדם נורמלי מתפקד בקצב אחד, אז הוא עובד בקצב שבע! אין לו כל עכבות, הביטחון העצמי אדיר, הוא לא מוכן לקבל מרות ומנסה להטיל את מרותו על כל מי שנמצא בסביבתו. אין הוא מבחין בין מציאות לדמיון, המוח שלו עובד בקצב מהיר ביותר, זרם המחשבות שלו פורץ בבליל מוטרף של דיבור על כמה שהוא השתנה לטובה, על תוכניותיו בעבור עצמו ואחרים, תוך קפיצה מנושא לנושא והבעת חוסר סובלנות ואף אלימות לכל מי שלא לוקח אותו ברצינות או מנסה להתנגד לו. הוא לא זקוק לשינה, הגוף שלו עובד בטורים גבוהים שלא מאפשרים לו להיכנס למצב של רגיעה ושינה. החושים שלו מחודדים ביותר והוא קולט בבהירות מדהימה את האדם העומד מולו, הוא אפילו מסוגל לקרוא מחשבות (בפרט זה פקפקתי בתחילה אולם לתדהמתי גיליתי בהמשך כי לא טעה). הבעיה העיקרית כרגע, המשיך, היא חוסר המודעות שלו למצבו. הוא משוכנע כי הוא במצב הטוב ביותר שיכול להיות ועלול להגיב באלימות לכל ניסיון של טיפול. שמעון, אתה נמצא עתה בתחילתה של מלחמה קשה, אולי הקשה ביותר שעברת בחייך, הדרך ארוכה, יהיו עליות ויהיו ירידות אולם בסופו של דבר אתה תנצח, טל יחזור אליך כפי שאהבת אותו והקשר ביניכם יהיה אפילו חזק יותר מאשר קודם. חשוב מאוד שתאמין בזה והכי חשוב – לא לאבד תקווה, יש אור בקצה המנהרה החשוכה הזו ותאמין לי כשאני אומר לך את זה".

הייתי המום מההסבר המפורט של חיליק ומעודד משביב התקווה שניצת. "טוב", אמרתי, "מה עושים עכשיו? הוא עומד לי על הראש עם התוכניות המטורפות שלו ואני לא יכול למשוך אותו יותר, מה עושים עכשיו? אני לא יכול להמשיך לשחק את המשחק המטורף שלו אפילו רגע אחד נוסף!".

"אין צורך לשחק את המשחק שלי", אמר, "להפך, בשלב הראשון אנו חייבים לחדור אליו ולהבהיר לו שבניגוד לדעתו הוא חולה מאוד וזקוק לטיפול. בשלב השני נתחיל לעבוד על מבצע החזרתו לארץ שהיא משימה לא פשוטה כשלעצמה. מרגע זה חשוב מאוד לדבר אתו בפשטות, בלי הסברים מסובכים,

בתקיפות אך בנועם, להרעיף עליו אהבה ולא להסתבך בשקרים. כל מה שאתה אומר לו חייב להיות אמת ולהתגשם, לא לדבר אתו לטווח ארוך, למקד אותו לביצוע פעולות קצרות ופשוטות, ושוב הכי חשוב – אסור שהוא יתפוס אותך בשקר או בהבטחה שלא התקיימה, מכיוון שאתה נקודת האחיזה שלו במציאות ואם תאבד את אמינותך הוא יינעל ולא תוכל לחדור אליו. אתה תצטרך לעשות בעבורו את ההפרדה בין המציאות לדמיון, בכל פעם שיאמר משהו מציאותי תאמר לו – 'נכון זו מציאות' וכשיתחיל לדבר בלהט על תוכניות דמיוניות תאמר לו מייד – 'לא זה דמיון'. אך תחילה לפני שאנו מגיעים לכל זה עלינו להביא אותו להכרה כי משהו לא בסדר אצלו, כי הוא חולה וזקוק לטיפול ועזרה. ניתן לעשות זאת בשתי דרכים: בעזרת תרופות, דרך שלעתיים עובדת או פשוט לאחוז בו בחוזקה, להישיר אליו מבט ולומר לו בתקיפות אך באהבה כי הוא חולה, חולה מאוד וכי הוא מבלבל מציאות בדמיון ואתה כאן כדי לעזור לו. התגובה שלו יכולה להיות או שבירה פתאומית והבנה חלקית למצבו או שיגיב באלימות מוגברת ויכחיש בתוקף את הגדרת מצבו. במקרה זה לא תהיה ברירה ויהיה צורך בטיפול תרופתי. לשם כך תזדקק לפסיכיאטר ולא לפסיכולוג כיוון שרק לפסיכיאטר יש את הידע והאישור לטפל בתרופות".

סיכמנו כי אנסה את הדרך הראשונה תחילה למרות הסיכון שבה מכיוון שהטיפול התרופתי מסובך ותופעות הלוואי נפוצות ועלולות להיות קשות. חיליק הבטיח ללוות אותי לכל אורך הדרך וביקש שלא אהסס להתקשר אליו בכל עת שיתעורר צורך.

עם סיום השיחה הרגשתי הקלה גדולה אך גם חרדה מפני העתיד להתרחש ומהערפל סביב השאלה המטרידה – כיצד מחזירים אותו לארץ?

מיהרתי להתקשר לאילנית על מנת לעודד אותה מעט ולהפיח בה תקווה לאחר שיחת הטלפון הקשה שהייתה לנו קודם. התנצלתי כי עלי לקצר בשיחה כי אני חייב להכניס את אורן ואלון לתמונת התוכנית החדשה. בעת שסיימתי את השיחה הבחנתי בהם יוצאים מהמבנה המרכזי ופונים לעברי. משהתקרבו חיבקתי אותם על מנת לעודדם ואמרתי להם: "ובכן חבר'ה, זה מתחיל, מכאן אנו מפסיקים לשחק את המשחק שלו ואנו עומדים לנסות להחזיר אותו למציאות". סיפרתי להם בקצרה על שיחתי עם חיליק ואת תוכנית הפעולה. הם האזינו בקשב, ראיתי כיצד גופם הצעיר נדרך, מכינים את עצמם לעימות הבלתי נמנע. אורן הצליח לשמור על חזות רגועה יחסית אך אלון התקשה להסתיר את סערת רוחו והוא נראה מבוהל מעט. ללא שהיות ניגשנו לביצוע התוכנית. מצאנו את טל בחדרו כאשר הוא בדרכו החוצה, סבלנותו פקעה והוא לא היה מוכן לדחייה נוספת של תוכניותיו. הפתעתו הייתה מושלמת כאשר ללא שום התראה התנפלו עליו לפתע והשכבנו אותו עם גבו אל המיטה, מצמידים אותו ולא מאפשרים לו להזיז איבר ואז, על פי הנחייתו של חיליק, הישרתי מבט לעיניו מזרות האימה ובקול ברור וחד משמעני אמרתי לו: "טל אתה חולה, חולה מאוד וזקוק לעזרה, אתה לא מבדיל בין מציאות לדמיון, אני כאן כדי לעזור לך".

חזרתי על דברי פעמיים בעוד הוא מנסה בכל כוחו להיחלץ מהצבת בה היה נתון כמו חיה פצועה במלכודת תוך שהוא ממטיר קללות בהיסטריה עלי ועל שני חבריו הטובים. ההיסטריה שלו הלכה וגברה, הלכה והתעצמה, השינוי המיוחל לא בא, לא היה צל של סימן כי דבריי חללו אליו, היה ברור כי לא נוכל להחזיקו כך עוד זמן רב וגם לא ראיתי בכך כל טעם. פניתי לטל ואמרתי לו, "אנו עומדים לשחרר אותך עכשיו, אני מבקש שלא תשתולל, תבין שאתה חולה, המשחק נגמר, אין אופנועים, אין מועדון, אין שיפוף מלון ואין השקעות ורווחים, הכול דמיון".

לרגע נרגע מעט ונדמה היה כאילו משהו מדבריי בכל זאת נקלט, אולם ברגע ששחררנו אותו הוא התפרץ בחמת זעם כשהוא מכלה את כעסו ותסכולו בכל חפץ שנמצא בחדר. הוא הרים את הטלוויזיה שהחריס מהפרואנית השכנה ואיים להטיח אותה ברצפה אך אורן הצליח בדרך כלשהי לחלץ אותה מידי ומיהר להחזיר אותה לבעליה. טל פנה אליי בזעם ושאל עליי: "חבל שבאת, חשבתני שנוכל לעשות חיים משוגעים ביחד אבל כנראה טעיתי, לך תזדיין, תעוף לי מהעיניים, אתה עולה למטוס הראשון וחוזר לארץ ואם תנסה לעצור אותי אני הורג אותך". תוך כדי דבריו הוא החל מתקדם אליי והרים את ברכו כעומד לבעוט

בי, נסוגותי במהירות וזה עודד אותנו. חיוך זדוני של שביעות רצון התפשט על פניו, "מפחד הה? תיזהר ממני, אני חזק, אני אהרוג כל מי שינסה לעמוד בדרכי, אתם לא תצליחו להחזיק אותי כאן, אני אטפס על החומה ואברח ואתם לא תמצאו אותי לעולם".

"אתה לא הולך לשום מקום!", אמרתי לו ויצאנו את החדר. לאחר צאתנו המשיך ללכות את זעמו בתכולת החדר עד שנרגע מעט והחליט שהוא הולך להתרחץ.

הפקדתי את אורן ואלון על השער וניגשתי מייד להפעלת התוכנית האלטרנטיבית. התקשרתי להדס ועדכנתי אותה בכל הקורות אותנו בבוקר זה וביקשתי את עזרתה באיתור פסיכיאטר לשם התחלת טיפול תרופתי. היא נרתמה מייד ופתחה בסבב שיחות טלפון לכל הפסיכיאטרים שאיתרה באזור לימה. היא שבה אליי לאחר כחצי שעה וסיפרה כי כל פסיכיאטר שדיברה אתו היה מוכן לעזור אבל בתנאי שנביא את טל אליו, רק פסיכיאטר אחד מוכן לבוא אלינו אבל זה יעלה כנראה הרבה כסף. בלי לחשוב פעמיים השבתי לה כי במצבו של טל אין סיכוי שנצליח להביא אותו מרצונו למקום כלשהו ועל כן שתזמין מייד את הפסיכיאטר שהסכים לבוא ואין זה חשוב מהו המחיר. החשוב ביותר: עליו להגיע אלינו במהירות האפשרית המרבית מכיוון שלאחר הניסיון הכושל להרגיע את טל קשה לצפות מה הוא עומד לעולל. לא עברו שתי דקות והיא התקשרה עם תשובה כי הוא יגיע אלינו בשעה אחת, כלומר בעוד שעתיים. בינתיים טל סיים להתרחץ והסתובב כארי בסוגר בכל שטח האכסניה, מקלל ומגדף את כל העולם אך למרבה ההפתעה נראה כאילו השלים עם ההסגר הכפוי עליו ולא ניסה להבקיע דרך החוצה.

הזמן זחל לאיטו ולבסוף הגיעה השעה אחת המיוחלת ועמה ד"ר הקטור, המלאך המושיע שלנו אשר גם לו אנו חייבים היום הרבה. צלצול בשער, ניגשתי לפתוח את הפשפש ומולי עמד הרופא, נמוך קומה ובעל מבנה גוף בינוני, פניו העגלגלות היו בגוון בהיר, עצמות לחייו גבוהות ולעיניו משקפיים עגולות שדרכן קרן מבט חם וחברי. הוא חייך חיוך חצי מבוש והציג את עצמו. לחצתי בחום את ידו המושטת והובלתי אותו מייד ללובי שם הסבנו על הספה בעוד אני מעדכן אותו במצבו של טל. הוא האזין לי בקשב ולאחר מכן ביקש לפגוש את טל.

מצאתי את טל בחדרו ואמרתי לו כי אני רוצה שיבוא לפגוש מישהו שנמצא אתי בלובי. הוא לא שאל יותר מדי שאלות ומכיוון שלא היה לו משהו יותר טוב מזה לעשות הסכים לבוא. בדעיבד נראה לי כי הסכמתו למלא את בקשתי בקלות כזאת נבעה מהצורך העז שלו לשתף את הסביבה בזרם הבלתי פוסק של מחשבותיו: הוא היה חייב להעביר את המסרים שלו ויהי מה וכל הסובבים אותו כבר עייפו ממנו והשתדלו להתחמק ממנו, לכן קפץ על ההזדמנות החדשה.

הוא התיישב מול ד"ר הקטור ופתח מייד בשטף של דברים אשר כלל את כל תוכניותיו לטווח קרוב ורחוק בלימה, הסביר כמה טוב יהיה למי שילך אתו, איך הוא יכפיל וישלש כל השקעה תוך יומיים שלושה, התעניין כמה כסף יש לד"ר ולא חסך מאמצים לשכנעו להשקיע בתוכניותיו. משסיים טל את דבריו תחקר אותו הרופא מעט על מנת לנסות להבין עד כמה הוא מנותק מהמציאות. מתשובותיו עלה בבירור כי זכרונו לא נפגע כלל ואולי אף התחדד, הוא זכר במדויק את כל הקורות אותנו עד רגע זה אולם גם היה ברור כי אין הוא מבדיל כלל בין מציאות לדמיון, והוא למעשה חי בתוך מציאות דמיונית מטורפת שבה הכול אפשרי לכאורה.

ד"ר הקטור ביקש מטל לגשת לחדרו כי הוא רוצה לדבר אתי קצת לבד. טל הסכים ולאחר שהתרחק מסר לי את אבחנתו בנוגע למצבו של טל, אשר תאמה להפליא את זו של חיליק. הוא דיבר על הבלבול בין המציאות לדמיון, קצב הדיבור הגבוה וחוסר ההכרה במצבו שמאפיינים פסיכוזה קשה. הטיפול שהציע כלל זריקה משולבת של שני חומרים: חומר הרגעה אשר יאפשר לגופו המעונה של טל להירדם ולהירגע וחומר אנטי פסיכוטי אשר יוריד אותו מהמאניה שבה הוא נמצא. תוך שהוא מכין את הזריקה אספתי את אורן ואלון כדי שיעזרו לנו לכפות אותו. מצאנו אותו בחדרו. כשראה אותנו מתקרבים ואת המזרק המוכן בידו של הרופא הגיב כחיה שנקלעה למצוקה, והיא מוקפת אויבים שדחקו אותה לפינה והנה הם עומדים לתקוף אותה. הוא התפרץ באחת, ניסה להבקיע דרכנו ולמלט את נפשו. הוא השקיע את כל

כוחותיו במאמץ הנואש תוך שהוא מנופף את אגרופיו ורגליו לכל עבר, אך אנו סגרנו עליו תוך שאנו סופגים חבטות. אחזנו בו בחוזקה והשכבנו אותו על ביטנו על המיטה. ד"ר הקטור הפשיל את מכנסיו בזריזות ותקע במהירות את הזריקה באחוריו של טל אשר עדיין עשה מאמצים גדולים להשתחרר מהלפיתה. כאשר חש את החומר מוזרק לאחוריו החל פתאום לצחוק צחוק מתגלגל ללא מעצורים. בין פרץ צחוק אחד למשנהו קרא לעברנו, "מה קרה לכם השתגענתם? מה תקעתם לי בתחת? התחרפנתם לגמרי?". הרופא סיים את החדרת החומר ושלף את המזרק. שחררנו אותו והתרחקנו כשאנו בוחנים את תגובתו.

הוא התכווץ על המיטה, מנסה לאסוף את עצמו, תוך שהוא ממשיך למחות על ההפרה הבוטה של פרטיותו. החומר החל להשפיע עליו וכשחש בכך ריכז את כל כוחותיו במלחמה כנגד השפעתו במאמץ להישאר ערני. "עכשו תראו איך אני מנצח את הזריקה שלכם, אין לה סיכוי נגדי", התריס, והמשיך במאמציו להלחם בהשפעתה, אך גופו העייף והמותש לא נענה לו עוד ועד מהרה הוא צלל לשינה עמוקה. שקט השתרר בחדר, עמדנו כלא מאמינים מביטים בטל הישן לו שנת ישרים, ניגוד מדהים לדמות התזזיתית שעמדה מולנו אך לפני רגעים מעטים. כיסינו אותו בשמיכה ויצאנו בשקט את החדר, נושמים מלוא ריאותינו ומנסים להתאושש מהחווייה הקשה שאך זה עברנו.

חזרתי עם הרופא ללובי שם הוא צייד אותי באמפולות למנה הבאה ובמרשם להמשך הטיפול. "עליך להזריק לו כל שבע שעות", אמר, "אתה יודע להזריק?" כשהשבתי בשלילה העביר לי קורס מזורז בהזרקה תוך שהוא משיל את מכנסיו ומדגים לי על ישבנו את איתור המקום המדויק של ההזרקה... הוא הדגיש כי סטייה מאזור ההזרקה עלולה לפגוע בעצב חשוב העובר בעכוז ולגרום לשיתוק, דבר שהוסיף לחששותיי מפני התפקיד שלקחתי על עצמי. הוא ביקש שאתקשר כל כמה שעות כדי לעדכן אותו במצבו של טל. חשתי הקלה כשביקש רק 50 דולר בעבור הביקור, כבר הכנתי את עצמי להרבה יותר... הוא הכין לי קבלה ומיהר לעיסוקיו. ראשית לכול חשתי לחדרו של טל כדי לוודא שהוא עדיין ישן ואז, בהברקה של רגע, הפשלתי את מכנסיו וסימנתי עיגול סביב מקום ההזרקה, כדי להבטיח שלא אחטיא את המקום בפעם הבאה...

ההתפכחות

מתבקש היה כי גם אנחנו נלך לנוח בעת שטל ישן, אבל רצינו לנצל את ההפוגה בקרב על מנת לצאת לאכול ארוחה מסודרת ראשונה מזה יומיים, וכן לקנות את התרופות על פי המרשם שהשאיר ד"ר הקטור. בדקנו כי טל ישן שינה עמוקה ויצאנו לדרך. היינו ארבעה, שני חבריו של טל, איציק ואני. לאחר שסעדנו לשובעה במסעדה ברחוב הראשי של הרובע ניגשנו לבית המרקחת הקרוב כדי לרכוש את התרופות. להפתעתנו גילינו כי תרופות אלה לא מצויות במקום ואז התחיל מסע דילוגים בין רוב בתי המרקחת בעיר, ובסופו, לאחר כשעתיים, הייתה בידינו רוב הכמות המבוקשת שאמורה להספיק לשלושה ימים. למזלי התלוו למסע החברים של טל מכיוון שהמקומיים בדרך כלל אינם מבינים מילה באנגלית. בספרדית שוטפת התקבלו כתובות בתי המרקחת, העברנו את ההנחיות לנהגי המוניות וכל העניין ניראה כמבצע צבאי מאורגן... חזרנו לאכסניה ולשמחתנו טל עדיין ישן שנת ישרים. את הזמן שנותר עד שיתעורר ניצלתי לכמה שיחות טלפון ולמקלחת מרעננת. גיליתי כי אחד מהצעירים הישראלים שהתארחו באכסניה הוא חובש קרבי והוא הסכים לקחת על עצמו להזריק לטל, כך שבסופו של דבר לא הזדמן לי לתרגל מעשית את הקורס המזורז שקיבלתי מד"ר הקטור...

לצערי לא הספקתי לישון, ולקראת השעה אחת עשרה בערב, לאחר כתשע שעות שינה, הוא התעורר. קראתי לחובש אשר הכין את המזרק ויחד עם אורן ואלון ניגשנו למשימה.

כשראה אותו קרבים עם המזרק הצטנף בפינת המיטה, "לא אבא, אני לא רוצה עוד זריקה", התחנן, "אין ברירה בן, אתה לא בסדר ואנו חייבים להזריק לך תרופות שיעזרו לך", עניתי.

ואז בעוד ארבעתנו סוגרים באיטיות על הפינה בה הצטנף מבוהל למראה המזרק הקרב – זה קרה. להפתעת כולנו קרה מה שייחלנו לו, נקודה זו הייתה נקודת המפנה בה נגמר המאבק בטל והחל המאבק המשותף בחזרה לחיים. ניכר היה עליו כי רוחו נסערת מאוד, לפתע הזדקף מולי ובקול קורע לב אמר: "אבא, אני מבין עכשיו כי אני חולה, משהו לא בסדר אצלי, תעזור לי בבקשה".

דממה נפלה בחדר בעוד אנו קופאים לרגע במקומו לא מאמינים למשמע אוזנינו. "זה בדיוק מה שאנו מנסים לעשות טל", אמרתי לו כשדמעות של התרגשות בעיניי.

"אבל בלי זריקות, בבקשה, אני רוצה לנסות בלי זריקות".

ניסיתי לשכנעו שזה רק לטובתו אבל הפחד שלו מפני הזריקה היה גדול מדי. התקשרתי לד"ר הקטור כדי להתייעץ אתו מה לעשות. הוא שמח לשמוע על השינוי הפתאומי לטובה ואמר לי שאין צורך להכריח אותו לקבל את הזריקה וכי מחר בבוקר הוא יחליף את הטיפול לטבילות שתופעות הלוואי שלהם פחות מסוכנות. חזרתי לטל ובישרתי לו כי ננסה להימנע מהזריקה על פי בקשתו ונמתין לביקור של ד"ר הקטור למחרת בבוקר. פניתי לחובש וביקשתי אותו שישמור את הזריקה ובמידה שמצבו יחמיר נאלץ בכל זאת להנחית אותו.

טל קם מהמיטה, והחליט שהוא ניגש להתקלח. בימים אלה הרבה להתקלח, המים הזורמים עזרו לו להתמודד עם מצבו הקשה. הוא התעקש שאלווה אותו למקלחת כדי שאבין מה עובר עליו ואף ביקש שאצלם אותו על מנת שיוכל לראות את התמונות מאוחר יותר כשייצא מזה. מתוך האדים והמים הזורמים תיאר לי את מה שעובר עליו, הוא לא הפסיק לדבר על כך שהוא מבין עכשיו שהמריחואנה דפקה לו את המוח, שהוא חש שאיזה שד נורא חדר לתוכו ומסרב לצאת, השד השתלט על גופו ועושה בו כרצונו, וגורם לו סבל רב. סיפרתי לו על השיחה שלי עם חיליק וכיצד הוא תיאר את המצב של טל. הוא קנה מייד את התיאור והזדהה אתו, במיוחד הזדהה עם ההגדרה כי הוא פועל עתה ב"טורים" גבוהים ביותר. מאותו רגע ואילך, בכל פעם שחוהה התקף קשה ביצענו ביחד תרגילי הירגעות בניסיון להוריד את הטורים ולהחזיר אותו לשליטה. "השד חוזר אבא", אמר לפתע, "הוא חוזר והוא תוקף אותי מבפנים, עכשיו אני אראה לו כי עליתי עליו וכי אתה אתי ואין לו סיכוי נגדנו". במילים אלה, ישוב על רצפת המקלחת תחת המים הזורמים, פתח במאבק אמיתי כנגד אויב דמיוני תוך שהוא מכה באגרופו בחזהו בעוצמה ושואג שאיגות שאימו לזעזע את יסודות הבית. המאבק נמשך דקות ארוכות, "צא ממני", שאג, "צא ממני, אני לא אתן לך להשתלט עלי, תצא, תצא, תצא!". היה זה מחזה מפחיד ומכאיב אך מרתק. לפתע חדל כשהוא נשאר מרוח על ריצפת המקלחת, מותש אך מחייך. זו הייתה הפעם הראשונה שראיתי אותו מחייך חיוך אמיתי מאז שהגעתי. היה לי קשה מאוד לראות אותו במצב זה, אך עודדה אותי העובדה שהוא החל להילחם, שהוא קולט את המצב וכי ישתף פעולה במציאת פתרון. המקלחת היטיבה עמו אך ניכר היה בו כי הוא עדיין נסער מאוד ורק בתחילת ההתמודדות עם ההכרה במצבו.

לאחר שהתלבש יצאנו לטיול בחצר. "עכשיו אני מבין למה אתה פה", אמר, "באת כדי להציל אותי והצלחת, הגעת בדקה התשעים, כמעט כבר עזבתי את לימה ואז מי יודע מה היה עולה בגורלי".

"נכון", אמרתי, "באתי כדי להציל אותך ואני רוצה שתחזור אתי לארץ כדי לקבל טיפול".

הייתי מתוח מאוד לקראת תגובתו למשפט האחרון. תהיתי האם ישתף פעולה ויאפשר לי להתחיל במבצע ההסטה המסובך או שיסרב להפסיק את הטיול ויסבך מאוד את המצב? להפתעתי הוא הסכים עמי מייד.

"כן אתה צודק", אמר, "אני צריך לחזור הביתה, אני עם דרום אמריקה גמרת, הרסתי לעצמי את הטיול עם הסמים האלה ועכשיו אני רוצה לחזור לארץ ושמיטב הרופאים יטפלו בי. אני רוצה להיפטר מהשד הזה, אני רוצה לחזור להיות טל הישן".

לא האמנתי למשמע אוזניי, התרגשות גדולה אחזה בי, חיליק צדק, יש כנראה אור בקצה המנהרה, לא הכול אבוד. התקווה חזרה לקנן בי והייתי חייב לשתף את אילנית בחדשות. חייגתי אליה מייד וסיפרתי

לה את החדשות הטובות. האושר היה גדול, טל עמד לידי נרגש וביקש לדבר עם אמא ובקול רועד אישר באוזניה שאכן הוא חוזר הביתה והביע צער על הסבל שגרם לנו.

מייד עם תום השיחה חלה הרעה במצבו, הוא נחלש מאוד וניכר בו שהמאבק הפנימי מתחדש ביתר שאת. הוא נשכב על הערסל שהיה בחצר וביקש להישאר קצת לבד. התרחקתי מעט וצפיתי בו מרחוק. ככל שנקפו הדקות מצבו הלך והחמיר, הוא התפתל על הערסל כשהוא נאבק בשד שבתוכו, כל גופו רועד, יוצא משליטה. "אבא", קרא לי, "אני לא יכול יותר, אני רוצה את הזריקה עכשיו, מהר, אני צריך את הזריקה, הוא יותר חזק ממני, אני צריך את הזריקה עכשיו!".

קראתי מייד לחובש שהגיע במהירות והזריק במיומנות לאחוריו של טל את החומר שהכין עוד קודם לכן. הפעם קיבל טל את הזריקה באהבה וציפה להשפעתה המהירה שתחלץ אותו מציפורני המפלצת שהשתלטה עליו. לצערנו לא השפיעה הזריקה במהירות כמו בפעם הקודמת. אז כנראה גופו היה מותש לחלוטין מחוסר שינה של כמה ימים ומהפעילות המוגברת שהיה נתון בה, ולכן השפיעה התרופה מייד, אך הפעם הוא אחרי תשע שעות שינה ולכן השפעת החומר הייתה מתונה יותר. טל המשיך להתפתל על הערסל עוד כשעתיים. אורן ואלון ישבו על המדרגות לצדו משתדלים לחזק אותו בעוד אני מסתובב בחוסר שקט בחצר, מאוכזב מחוסר השפעתה של הזריקה. זה לא הולך להיות פשוט כפי שנדמה היה לאחר הזריקה הראשונה. כנראה טל לא יירדם לשעות מספר אחרי כל הזרקה ויקום אחרי יומיים שלושה בן אדם אחר... לאחר כשעתיים נרגע מעט ואמר כי הוא עייף וביקש ללכת לישון. על מנת להקל על כולנו החלטנו שטל ואני נעבור לחדר של אורן ואלון שהיה גדול מספיק להכיל את כולנו.

תוך דקות ספורות העברנו את מעט חפצינו, סידרנו לטל מיטה ולקראת שלוש לפנות בוקר הלכנו כולנו לישון. בפעם הראשונה כולנו ביחד מבלי להשאיר שמירה על טל. ליתר ביטחון הרכבנו מנעול על השער והפקדנו את המפתח בידי השומר שישב בלובי תוך שאנו מנחים אותו כי אסור לו לאפשר לטל לצאת מהשער. צללנו לשינה עמוקה, משתדלים לצבור כוח לקראת המחר.

יום רביעי 20/11/02 שש בבוקר. שלוש שעות שינה בסך הכול, זה מה שיצא מהזריקה השנייה. טל התעורר כמו נמר וטלטל אותי בכתפי. עיניי היו כבדות, נאבקתי בגופי שסירב להיפרד מכוח המשיכה של המיטה והשמיכות החמות ולבסוף התיישבתי על קצה המיטה מביט עליו, מנסה לקלוט את מצבו. "איך אתה מרגיש?" שאלתי.

"לא טוב", ענה. "אני לא יכול לישון יותר, אני רוצה אבל לא יכול, אתה מסכים לבוא אתי לטיול? אני מרגיש שאני חייב לצאת קצת, בוא נלך ל'הר סיני'", אמר בצניניות תוך שהוא מחייך. "אני לא מאמין שרק אתמול באמת חשבת כי אני מדבר עם אלוהים שם, אני חייב לראות את המקום הזה עוד פעם".

"בסדר", אמרתי, "אבל הפעם אתה תתלבש כמו בן אדם ותנעל נעליים". הוא הסכים מייד. נתתי לו זוג בגדים נקיים שהבאתי בעבורו, מצאנו את נעליו שאותן לא נעל לפחות שבוע, הוא התלבש ויצאנו לדרך.

מזג האוויר סגרירי מעט, הרחובות הם אותם רחובות, נראים בהם משכימי קום של לימה. הכול כמו אתמול אבל יחי ההבדל הקטן, טל הולך לצידי לבוש מכנסיים וחולצה נקיים ונעליים לרגליו. חל שינוי כביר במה שנראה אתמול מצב אבוד, בלתי הפיך. אמנם עוד ארוכה הדרך והמצב קשה, אבל לא חסר תקווה! חלפנו על פני הרחובות הריקים והגענו לתצפית על חוף הים. הפעם טל היה רגוע וניכר היה כי המציאות החלה לחזור להכרתו. עתה החל השלב הקשה מבחינתו, החל המאבק על השליטה בגופו, המאבק לחזרה לחיים.

"הלך הטיול", אמר, "עכשיו אני מבין את זה, אין ברירה, אני חוזר לארץ. מתי אנחנו חוזרים אבא?" מילים אלה ריגשו אותי מאוד, הן חתמו למעשה את השלב הראשון במשימה הקשה שלקחתי על עצמי, החזרתו של טל למציאות והכרה במצבו. עתה הגיע השלב השני – מבצע הטסתו ארצה. ממש לא היה ברור לי איך אפשר לעלות עם טל למטוס במצבו הנוכחי, במיוחד לאור העובדה שאורך הטיסה הוא כעשרים שעות...

"מתי אבא?", ניער אותי טל מהרהורי, "בקרוב", ענית, "אנחנו נעבוד על זה ביחד וברגע שתהיה מוכן נטוס". העפנו מבט אחרון בחופי האוקיינוס השקט ובגלים הארוכים מעוטרי גולשים נועזים, ושמנו את פעמינו בחזרה לאכסניה. בדרך עצרנו שוב באותו הסופרמרקט והצטיידנו במצרכים לארוחת הבוקר. טל נעלם מעיניי לרגע וחזר כשעיניו זורחות וידיו עמוסות בשקיות עם צעצועי גומי. הייתי המום. "מה זה?", שאלתי אותו, "אני מניח אותך לרגע ואתה חוזר לי עמוס בצעצועים כמו ילד קטן?" גערתי בו. הוא נעלב ולבי נחמץ למראה הניצוץ שכבה בעיניו. "אני יודע מה שאני עושה אבא, אני באמת רוצה אותם, אני רוצה לקחת אותם הביתה למזכרת, תראה הם זורחים בחושך", אמר כשהוא מביט בי בתחינה במבט של ילד. התפשרנו על שתי שקיות והוא החזיר את השאר למקום. חזרנו לאכסניה, סעדנו את ארוחת הבוקר ואחריה הגיע ד"ר הקטור לביקור.

הפגישה עם טל הייתה מרגשת. ההבדל במצבו של טל בהשוואה לאתמול היה עצום. טל זכר שרק אתמול ניסה לשכנע את הרופא טוב הלב להשקיע בעסקיו והדבר הביך אותו מעט, אך עד מהרה התברר לו כי הרופא מאושר מהשינוי שחל בו והוא השתחרר מהמבוכה והודה לו בחום.

"אני מבין שאני חולה דוקטור וזקוק לעזרה, אני חוזר עם אבא לארץ, תודה שהצלת אותי". בהמשך השיחה התעניין טל לדעת עם נתקל הרופא במקרה דומה וכיצד נקראת המחלה או המצב בו הוא נתון. "נתקלתי כבר במקרים דומים", השיב לו הרופא, "אמנם לא קשים כשלך, אבל שמעתי וקראתי בספרות על מצבים כאלה. זו לא מחלה ולא מצאתי בספרות שם מוגדר לתהליך שמביא לפסיכוזה קשה כמו זו שאתה נכנסת אליה, אני מכנה את זה 'simple wars'".

השם רב המשמעות מאוד מצא חן בעיני טל שמאותו רגע לא חדל להזכיר אותו ולדבר עליו. הבעיה שלו קיבלה זה עתה שם והייתה לכך משמעות גדולה מבחינתו. האויב קיבל שם, הוא אותר והוגדר ובכך הפך לפגיע. מרגע זה הוא יתחיל להרגיש את נחת זרועו של טל שמתכוון להחזיר מלחמה שעה. הוא לא מתכוון לוותר עד שאותו שד שמצא משכן בגופו יובס ויאלץ לעזוב את גופו ולחפש לו משכן אחר. "טוב", המשיך ד"ר הקטור, "הזריקות השיגו את שלהן, הוא יצא מהמצב הקיצוני בו היה נתון ועתה נעבור לכדורים שהם פחות מסוכנים מבחינת תופעות הלוואי שלהם, אבל אנו צריכים גם לתת לו טיפול למניעת תופעות הלוואי של הזריקות שסביר להניח שיתחילו בעשרים וארבע השעות הקרובות. הזריקות שקיבל טל יעילות מאוד וחזקות מאוד, הבעיה היחידה היא שתופעות הלוואי שלהן עלולות להיות לא נעימות ולצערנו גבוה מאוד הסיכוי שהן יופיעו. התופעה הנפוצה ביותר שסביר להניח שניתקל בה היא קשיים בדיבור".

"זה דווקא יכול להיות שינוי מרענן...", אמרתי, מנסה להכניס קצת הומור למתח שהתגבר לנוכח האיום החדש שנולד. ד"ר הקטור נתן לנו מרשם לשלושה סוגי טבליות: האחת אנטי-פסיכוטית, תחליף לזריקה, השנייה נועדה להרגעה והשלישית נגד תופעות הלוואי של הזריקה.

"אחת הבעיות", המשיך, "היא שקשה לדעת מה המינון הנכון של הכדורים נגד תופעות הלוואי, נתחיל עם כדור אחד כל שש שעות ונראה מה יקרה".

"אני מקווה שאת הכדורים האלה יהיה קל יותר להשיג מאשר את הזריקות", אמרתי. "כן, אני לא חושב שתתקשה להשיג אותם. בבקשה תתקשרו אליי כל כמה שעות כדי לעדכן אותי", ביקש ונפרד מאתנו לשלום.

מייד לאחר שעזב התקשרתי לחיליק וסיפרתי לו על השינוי שחל בטל בדיוק כפי שחזה. "מצוין", אמר חיליק, "לזה בדיוק ציפיתי. הדבר הראשון שצריך לעשות עתה הוא לעזוב את המקום שבו אתם נמצאים. יש להביא אותו למלון מסודר ולהשכיב אותו לישון במיטה מסודרת ומצעים נקיים. חשוב מאוד לנתק אותו מכל מה שמקשר אותו למצב הקודם בו היה, אחרת כל אדם או מקום שהכיר עלולים למשוך אותו בחזרה. זה גם הזמן להתחיל בהכנות לחזרה לארץ. אין לכם מה לחפש שם יותר וכמה שיותר מהר תחזרו כן ייטב. מצבו של טל לא ישתפר הרבה מעבר לכך וחשוב להביאו לארץ לטיפול".

"אבל איך ניתן להעלות את טל על מטוס כמו שהוא נראה כרגע?" שאלתי בתחושה של ייאוש, "אין סיכוי שיינתנו לנו אפילו להתקרב למטוס וגם אם נצליח בדרך נס לעלות לטיסה אין ספק שבמהלך הטיסה הארוכה של 24 שעות הוא ייכנס פעמים אחדות למצב קשה בו הוא מרגיש כי השד משתלט עליו ואני לא רוצה אפילו לדמיין מה יקרה במטוס במצב כזה. אנו עלולים למצוא את עצמנו מורדים מהמטוס שינחת נחיתת חירום באיזה חור נידח מופקרים לטיפולה של משטרה שסביר להניח שלא תהיה ידידותית במיוחד".

הדמיון עבד אצלי שעות נוספות, כל תמונה גרועה מקודמתה וייאוש החל משתלט עליי. "אל תדאג", קולו העמוק והרגוע של חיליק ניער אותי מסערת המחשבות שחלפה במוחי, "עשינו את זה כבר הרבה פעמים לצערי, ונעשה את זה גם הפעם".

חיליק העביר לי השתלמות בטלפון על הטסת אדם במצבו של טל מבלי לעורר חשד. "סיפור הכיסוי שלך", המשיך חיליק, "הוא שטל אוטיסט ואתה מלווה אותו. זהו סיפור כיסוי מצוין מכיוון שרוב האנשים אינם יודעים למה לצפות מאדם אוטיסט. הם יודעים כי התנהגותו מוזרה אך לא אלימה או מסוכנת וזה בדיוק מה שאנחנו רוצים שיחשבו. בדרך כלל לאחר הסבר כזה יניחו לכם לנפשכם ולא יציקו לכם".

"אבל מה נעשה בזמן התקף?", שאלתי, "הרי ברור שבטיסה ארוכה כזו ניתקל במצב זה לפחות פעמיים!".

"זו אכן בעיה קשה", אמר, "תאלץ לאלתר ולקוות לטוב. אם טל ישתף פעולה אני מאמין שתצליחו". "מה האלטרנטיבה?", שאלתי, "האם ניתן להעביר אותו במצב כזה בתיאום עם חברת התעופה?". "זה אפשרי כמובן", השיב חיליק, "אבל כרוך בתהליך ארוך יקר ומיגע הכולל אישור של רופא תעופתי כי ניתן להטיס את טל ללא סיכון הנוסעים והטיסה". שאלתי "ומה אם הוא לא ייתן אישור כזה?". חיליק השיב "אז באמת תיתקעו שם. מניסיוני עדיף לוותר על כך ולנהוג כפי שהסברתי לך. כמו כן כדאי שתתרגל עם טל את הנקודות הרגישות בתהליך הטיסה כמו המפגשים עם נציגי חברת התעופה שבהם יישאל שאלות שגרתיות. תתרגלו את הליכי העלייה והירידה מהמטוס בתחנות הביניים. ושוב, אם טל משתף פעולה אני לא רואה סיבה שלא תצליחו במשימה".

בסופה של השיחה הארוכה הודיתי לחיליק ושקעתי בערסל שניצב בחצר כדי לעכל את כל שנאמר. קשה לומר שהשיחה עם חיליק הפיגה את החששות שהיו לי מפני הטיסה הצפויה, אבל מה שנראה קודם דמיוני ובלתי ניתן לביצוע החל להפוך לתוכנית עם סיכוי. מה שיותר כרגע הוא לחכות לרגע הנכון ולהכין את כרטיסי הטיסה. התקשרתי לשגרירות וביקשתי שיעזרו לי להשיג טיסה בחזרה לישראל ביומיים הקרובים. מכיוון שלא ידעתי מתי נהיה מוכנים ביקשתי כי יכינו אפשרויות אחדות ומהן נבחר אחת על פי קצב התקדמותו של טל. התקשרתי גם הביתה כדי לעדכן את אילנית ואת ההורים שלי במצב – סוף סוף שיחה עם תקווה וליבון של תוכנית החזרה. אילנית סיפרה לי על השיחות שניהלה עם עומרי, מנהל "כפר איזון", ומהן שאבנו עידוד רב ותקווה. המטרה כעת הייתה אחת: להביא את טל ל"כפר איזון". הבעיה: 13,000 ק"מ מפרידים בינינו לבין המטרה והם רצופים בדיילות ואנשי ביטחון ותפקידם ליירט אותנו בדרך...

החלטתי להניח לעת עתה בצד את המחשבות המציקות לגבי הטיסה מכיוון שהחלטה נוספת לא קלה עמדה כרגע בפני. האם לשמוע לעצתו של חיליק ולעבור מקום? או להישאר ב"מכשפות". ההחלטה לא הייתה קלה, חיליק נשמע מאוד חד משמעי בעניין והדגיש כי יש חשיבות גדולה לביצוע ניתוק מהיר וחד מהסביבה המוכרת לטל. יכולתי להבין את ההיגיון הרב שעומד מאחורי צעד כזה ואת היתרונות הברורים שלו. מצד שני, כאן ב"מכשפות" יש לטל מרחב מחייה גדול, הוא יכול להסתובב חופשי בחצר, במטבח וברחבי המבנה באין מפריע. הסביבה מכירה, תומכת ומקבלת אותו כפי שהוא גם כשהוא מקבל התקף ומתחיל להשתולל ולצרוח. אם נעבור למלון מסודר ברור שהוא לא יוכל לעזוב את החדר, ואם יסתובב ברחבי המלון במצבו יזרקו אותנו מייד לרחוב, מבלי להתחשב בנו כלל. במצב שבו נמצא טל לא

האמנתי שאפשר יהיה להחזיקו כלוא בתוך חדר יותר מכמה שעות. לאחר ששקלתי את היתרונות והסיכונים שכרוכים בשתי האפשרויות בחרתי להישאר ב"מכשפות", שם נראה לי שנעביר את הזמן עד הטיסה בקלות ובביטחון רב יותר. בדיעבד הייתה זו החלטה נכונה, למרות שהיו מקרים מספר שהפגישו את טל עם מצבים ואנשים שעוררו בו רגשות חזקים, גרמו לו לאבד שליטה והבהירו לי באכזריות את הצדק שהיה בהמלצתו של חיליק לשנות מקום.

עתה, משנפלה ההחלטה לגבי המיקום של המשך שהייתנו, ובשגרירות החלו בודקים את סידורי הטיסה שלנו, יכולתי להתפנות להמשך ייצוב מצבו של טל ולהעמקת המוטיבציה שלו לחזור לקבלת טיפול בארץ. אחד הדברים הראשונים שחיליק לימד אותי היה כי טל, במצבו הקשה, אינו מבדיל בין דמיון למציאות וכי המאמץ העיקרי צריך להתמקד בהבאתו לידי הבנה כי אכן הוא מבלבל בין מציאות לדמיון ולעזור לו להבדיל ביניהן. מרגע שיצא מהמצב הקיצוני עמלתי להעביר לו את המסר הזה. הוא נאחז בהסבר זה למצבו בכל כוחו והעמיד במבחן כל מחשבה ומשפט שאמר. "אני רוצה לאכול עכשיו – מציאות; אני הולך לקנות אופנוע – דמיון; אני חוזר לארץ – מציאות; אני אמשך בטיול – דמיון", היה מהלך ומשנן לעצמו.

המאמץ שהשקיע טל בניסיונות ההפרדה היה גדול אך הוא לא יכול היה לעשות זאת לבדו. הוא היה זקוק כל הזמן לתיקונים מכיוון שהבלבול היה עדיין גדול. התעודדתי מאוד למראה המאמץ שהשקיע ומכך שקיבל ללא מחאה את התיקונים שלי בעניין הבחנותיו בין מציאות לדמיון. הוא שינן את הגדרות המציאות לבל יאבדו לו והיה נאחז בהן כבגלגל הצלה.

השעה כבר הייתה קרובה לעשר בבוקר. טל ביקש שניקח אותו לחנות האינטרנט כדי לשחק במחשב "counter strike" כנגד החברה המקומיים. לאחר התייעצות עם ד"ר הקטור החלטנו להיענות לבקשתו ויצאנו לדרך, טל, שני חבריו ואני.

טל נראה מאושש והתרגש מאוד לקראת התחרות הממוחשבת שראה בה אבן דרך במאבקו על השליטה בגופו. בדרך חלפנו על פני הרוכלים הרבים שהציעו מגוון של פירות ומיצים טבעיים. בקרנות הרחוב ניצבו חלפני הכספים שחיזרו במרץ אחר העוברים ושבים ושמש חמימה ליטפה אותנו ותרמה לשיפור מצב רוחנו. לאחר הליכה של כעשר דקות הגענו לבית המרקחת ששכן בפנינת השדרה המרכזית של הרובע ולשמחתנו השגנו את כל התרופות על פי המרשם. חמש דקות הליכה נוספות לאורך השדרה הביאו אותנו לחנות האינטרנט ששכנה בצידה הדרומי של השדרה. טל התיישב מייד והחל בקרב עקוב מדם כנגד יריבים דמיוניים שלא טמנו ידם בצלחת והשיבו מלחמה שעה. בתחילה עמד יפה מאוד בקצב והשיג ניצחונות מרשימים אך עד מהרה התעייף וחש כי כוחותיו לא עומדים לו. תגובותיו הפכו מגושמות יותר ויותר והוא הפך להיות מטרה קלה לאויביו ותסכולו גבר. לא עבר זמן רב והוא נטש את המערכה כשהוא מדוכדך ומצב רוחו שפוף. ניסיתי לעודדו ללא הצלחה יתרה והחלטנו לחזור לאכסניה.

כבר בתחילת דרכנו הובהר לנו כי השיפור במצבו של טל לא יהיה מהיר כפי שאולי קיוונו, לאחר כמה שעות טובות שעברו עליו, וכי עוד צפויים לנו רגעים קשים והתמודדויות מתישות שיטלטלו אותנו בין ייאוש לתקווה. התחלנו צועדים לאורך השדרה בדרכנו חזרה כשטל מנסה להסביר לי כי ברצונו לרכוש בלוק ציור וצבעים באחת מהחנויות שזכר מספורו בעיר. הוא ניסה לדבר אך לחרדתו הוא לא הצליח להוציא מפיו דבר פרט לגמגום גרוני. הוא ניסה שוב אך המילים נתקעו בגרונו. לשונו כאילו דבקה לחכו ובליל הקולות שיצא מפיו היה מבהיל. צמרמורת עברה בי וחשתי כיצד זיעה קרה שוטפת אותי. נזכרתי כי ד"ר הקטור הזכיר קשיים בדיבור כחלק מתופעות הלוואי של הזריקות שקיבל טל, אבל למרות זאת לא הייתי מוכן לתופעות בשעה שקרו. טל היה על סף היסטריה, ככול שהתאמץ יותר כן התקשחה לשונו והוא איבד את כושר הדיבור כמעט לחלוטין. ברגעים כאלה ההיגיון הפגוע ממילא לא עובד והוא היה משוכנע שההרעה שחלה במצבו היא בלתי הפיכה. חיבקתי אותו חזק וניסיתי להרגיעו, הפצתי בו שיירגע ויפסיק להילחם בתופעה, הסברתי לו כי זה היה צפוי וכי זה מצב זמני שיחלוף בעזרת התרופות שקיבל שנועדו להתמודד עם תופעת לוואי זו.

הוא נרגע לאיטו וכושר הדיבור החל לחזור אליו בהדרגה. התקשרתי מייד לד"ר הקטור והתייעצתי אתו מה לעשות. סיפרתי לו כי קשיי הדיבור הופיעו דווקא מייד לאחר שלקח את הטבלית נגד תופעות הלוואי, העליתי השערה כי דווקא טבלית זו היא שיצרה את התופעה. הרופא לא פסל זאת, ובעצה משותפת החלטנו להקטין את המינון של טבלית זו בחצי.

תוך שאנו מדברים מיששתי בכיסי וחיפשתי את שקית התרופות, אולם לחרדתי לא מצאתי אותה. הושבתי את טל על ספסל מול חנות כלי הכתיבה ושאלתי אותו אם הוא יכול להישאר לבד דקות מספר. הוא עדיין התקשה בדיבור אך הנהן בראשו ושלח אותי בדרכי לחפש את התרופות. חזרתי במהירות לאורך השדרה לחנות האינטרנט תוך שאני סורק בדרכי את המדרכות. כשהגעתי לחנות ניגשתי מייד לשולחן המחשב בו שיחק טל אך לאכזבתי לא מצאתי שם את שקית התרופות. במעין תנועה של חוסר אונים הכנסתי את ידי לכיסים ולהפתעתי הפעם מצאתי שם את השקית... ככל הנראה הסתתרה בקפל נעלם ושלחה אותי למרדף שווא. חזרתי במהירות למקום שבו השארתי את טל. לרגע החסרתי פעימה כשמצאתי את הספסל ריק. סרקתי את השטח במבט מהיר ונרגעתי כשאתרתי אותו בתוך החנות הסמוכה לכלי כתיבה. הוא הספיק לאסוף כמה עשרות צבעים ושתי דפדפות ציור ועתה המתין לי שאבוא לשלם.

הוא סיפר לי כי המציא תרגיל בשרירי הפנים שעוזר לו לשחרר את ההיקבעות של הלשון וכך הצליח להשתחרר ולתקשר עם בעל החנות. הוא היה גאה מאוד בעצמו על התושייה שגילה ועל כך שהצליח לבטא את עצמו בספרדית ולהשיג את כל שרצה בחנות. שילמתי על הקנייה ויצאנו בדרכנו חזרה לאכסניה. טל נאלץ להתמודד שוב עם קשיי הדיבור. הוא ביצע את התרגיל שהמציא שאכן הקל עליו מעט, ואפשר לו להיות פחות לחוץ, אך התופעה השפיעה עליו קשות והוא היה מדוכדך מאוד. בניסיון לשפר את מצב רוחו הבטחתי לו שלאחר ארוחת הצהריים אקח אותו לשוק הגנבים של לימה, עליו הוא דיבר מהיום הראשון שהגעתי, כדי לרכוש לו מיני דיסק במקום זה שנגנב ממנו בזמן שהיה בחנות הקעקועים. התוכנית החדשה אכן החזירה אור לעיניו והוא לא חדל לפנטז על המיני הדיסק החדש שהוא עומד לרכוש.

באכסניה פגשנו את אורן ואלון ששמחו לשמוע על התוכנית. גם הם תכננו לערוך מסע קניות בשוק הגנבים אשר מסתבר שכשמו כן הוא, רוב הסחורות שבו הן גנובות ולכן גם מחירן כחצי ממחירן כחדשות. יצרתי קשר עם השגרירות כדי לשמוע אם הצליחו לאתר טיסה ושמחתי לשמוע כי יש כמה אפשרויות וכי כדאי שאגיע אליהם כדי לעבד את הפרטים. החלטנו לצאת לדרך מייד. עצרנו מונית ומסרנו לנהג את הוראות הדרך על פי ההנחיה שקבלנו מנציגת השגרירות. לאחר כחצי שעה של נסיעה מטורפת אופיינית עצרנו בשדרה רחבה אשר בצדה השני הבחנו בבניין השגרירות. שילמנו לנהג את שכרו ולאחר ביקורת ביטחון קפדנית וקבלת אישור כניסה עלינו במעלית לאחת הקומות העליונות. הדס קיבלה אותנו בחום, היא התרגשה מאוד ושמחה לראות את טל במצב טוב לאין ערוך מזה שהיה נתון בו רק לפני יומיים. מבירור אפשרויות הטיסה הסתבר לנו שהעניין אינו כה פשוט כפי שקיוונו. הסתבר כי לחברת התעופה הספרדית שממנה רכשנו את הכרטיסים יש רק טיסה אחת בשבוע מלימה למדריד, הטיסה של השבוע הבא מלאה ומועד הטיסה האפשרי הקרוב ביותר הוא בעוד כעשרה ימים... ברור כי לא הייתה לנו כל כוונה להמתין זמן רב כל כך לטיסה ולכן התחלנו לבדוק חלופות. מצאנו שתי טיסות אפשריות: האחת ביום שישי אחר הצהריים והשנייה בשבת. חסרונו היה ששולבו בהן הרבה תחנות ביניים ובהן נחיתה בקראקס שהייתה נתונה להתקוממות אזרחית באותו הזמן. בדמיוני כבר ראיתי אותנו מורדים מהמטוס בעקבות השתוללות של טל, הישר למהומות הרחוב... אבל אלו היו החלופות שעמדו בפנינו וכנראה שלא תהיה לנו ברירה. שריינו מקומות בשתי הטיסות ואז להפתעתנו ערכו לנו שולחן עם ארוחת צהריים שהוזמנה בעבורנו באחת המסעדות באזור. לרגע חשבתי כי השגרירות הזמינה אותנו אולם לאחר בירור קצר הסתבר לי כי הדס היא שהזמינה את הארוחה על חשבונה. התעקשתי כמובן לשלם את מחיר הסעודה וישבנו לאכול. האוכל המקומי טעם לחיכנו במיוחד, גם מכיוון שהיינו

מורעבים אחרי כל הפעילות שלנו מהבוקר. הארוחה הייתה מורכבת מנתחי עוף מטוגנים ומתובלים היטב ומין מאפה מקומי מעניין שאת שמו אני לא מסוגל לזכור. לאחר הארוחה נפרדנו מצוות השגרירות תוך שאנו מודים בחום על העזרה, התמיכה והאירות. זהו אחד הרגעים בו חשתי גאה על היותי ישראלי, אחרי כל השנים בהן נלחמתי, סיכנתי את חיי, עבדתי בפרך וכרעתי תחת עול המסים סוף סוף מצאה המדינה את ההזדמנות להחזיר לי אהבה ותמיכה. ברגעים קשים מאוד בארץ זרה מצאתי פינה של בית, כתף להישען עליה ואת ההרגשה שאני לא לבד בסוף העולם הזה. ועל כך תודתי לכל אותם אנשים מופלאים שלא חסכו כל מאמץ להקל עלינו ברגעי המשבר ולעזור לנו לחזור במהרה לארץ.

יצאנו מהשגרירות ושמנו את פנינו לשוק הגנבים. בדרך ניסינו ללא הצלחה להמיר את המחאות הנוסעים של טל לדולרים. הפרואנים שמחים מאוד לקבל דולרים בכל הזדמנות אבל קשה מאוד להוציא אותם מהם "זה כבר סיפור אחר". החתימו את טל על טפסים, תחקרו אותנו, בדקו את ההמחאות, טרטרנו אותנו מפקיד לפקיד, התישו אותנו בהמתנה ארוכה לקבלת אישור לעסקה מהבנק המרכזי שלהם, ולבסוף הודיעו לנו כי אין הם מצליחים לקבל את האישור והמליצו לנו לגשת לסניף המרכזי. הרמנו ידיים, הוצאנו כסף מכספומט ועצרנו מונית לשוק הגנבים. לאחר נסיעה פרועה של כרבע שעה הגענו לשוק השוכן ברובע עלוב בצפון העיר. השוק עצמו דומה מאוד לשוק הפשפשים של יפו אלא שסמטאותיו צרות יותר ודחוסות בדוכנים העמוסים במכשירי אלקטרוניקה קטנים, תקליטורים ומזכרות לתיירים.

הצפיפות הגדולה מושכת למקום כייסים רבים והסיפורים על מעלליהם הרבים גרמו לנו להסתובב שם בערנות מרבית, כשאנו נעים בסמטאות תוך חיפוי הדדי כמו בלוחמה בשטח בנוי, שומרים חזק על הארנק ועינינו תרות את הסביבה ללא הפסק. לאחר סיבובים אחדים בסמטאות בחרנו דוכן אחד שנראה לנו יותר מהשאר ואלון ניהל מסע ומתן קשוח עם המוכר אשר בסופו ירד מחיר המוצר פלאים. יצאנו משם עם מיני דיסק אחד גנוב ועם טל המאושר כמו ילד קטן בחנות צעצועים. בהמשך עצרנו ליד דוכן לדיסקים, וטל שהיה באיפוריה ניהל כאן את המשא ומתן. הוא סיכם עם הרוכל על רכישה של 50 דיסקים בחמישים דולר, מחיר "מדליק", אף שהדיסקים אינם מקוריים.

עתה, לאחר שסוכמה העסקה, נותר רק לבחור 50 דיסקים... כשאני הולך לקנות דיסק אחד אני מזיע דקות ארוכות ומתלבט עד שאני מתרצה ובוחר אחד. מי שלא ראה את טל במבצע בחירת 50 דיסקים הפסיד מחזה דמיוני, חד פעמי ובהחלט בלתי חוזר. ליד דוכן הדיסקים הדגים טל בצורה המשכנעת ביותר את נכונות הסבריו של חיליק בדבר החושים המיוחדים מאד המאפשרים לכל המערכות לפעול ב"טורים גבוהים" ביותר, אצל מי שנתון במצב פסיכוטי. המוכר מסר לטל קופסה ריקה וטל ניגש מייד למלאכה. בזריזות מדהימה רפרף על טורי הדיסקים שהיו מונחים על הדוכן כשהוא שולף מתוכם דיסקים בקצב של אחד לשלוש שניות. תוך פחות מארבע דקות היו בידיו קרוב למאה דיסקים והוא ניגש למיון הסופי. בזריזות מדהימה ניפה מכל סוג כמה דיסקים כשהוא נפרד מהם באי רצון אך בהשלמה והפחית את הכמות שבקופסה לחמישים דיסקים, כפי שסוכם. המוכר ההמום ספר בקפדנות את הדיסקים ואישר את העסקה. קשה היה לי מאוד להאמין שמה שראיתי זה עתה מול עיני הייתה בחירה שקולה והגיונית של אוסף מוסיקלי, ומאחר שאינני מתיימר להבין בחומרים המוסיקליים שמושכים את הנוער של היום, ביקשתי מאלון שיעבור על האוסף ויבדוק, לאור היכרותו את טל, אם הבחירה של הדיסקים הייתה הגיונית או איסוף מקרי כחלק מהטירוף. טל נעלב מחוסר האימון שהפגנתי אבל לא מנע מאלון לבצע את הבדיקה. אלון בחן את ערימת הדיסקים וניכר עליו כי גם הוא היה המום. "כל דיסק בול קליעה" אמר לבסוף אלון ועל פניו של טל התפשט חיוך רחב של שביעות רצון.

בדרך החוצה עצר טל ליד דוכן לכלי כתיבה והתחנן שארכוש לו עוד צבעים. לא עזרו לי הטיעונים כי יש לו צבעים בכמות שתספיק לצבוע את כל העיר האפורה הזו.

"אני צריך אותם, אבא", פסק וכך הצטיידנו בעוד כמה חבילות צבעים, לשמחתנו. עם תום מסע הקניות הרווינו את צימאוננו במיץ טבעי באחד מהדוכנים בשולי השוק, עצרנו מונית וחזרנו ל"מכשפות".

מייד בהגיענו פרש טל את כל הדיסקים שקנה והחל לטעון את המיני דיסק החדש שלו במוזיקה שאהב. העיסוק במוזיקה היטיב עמו. הייתי מרוצה מאוד מכך שמסע הקניות שלנו הסתיים בהצלחה. הפחתת המינון של התרופה הוכיח את עצמו וקשיי הדיבור נעלמו כמעט לחלוטין. פרט לבעיית הדיבור, בסך הכול עבר על טל יום טוב יחסית, אבל הערב עוד לפנינו, ואכן כפי שחשתי עבר עלינו ערב לא קל. זה התחיל בביקור פתע של ידידתו הספרדייה דיסלה אשר ליחסי המין הפרועים שקיים עמה מאז הגיעו ללימה, כך חשדתי, היה חלק לא קטן בהתפתחות הפסיכוזא שלו. המפגש שלהם היה טעון מאוד וטל איבד את הכיוון, בלהט גדול החל מדבר שוב שטויות מופרכות עוד יותר. בהזדמנות הראשונה שטל עזב אותה לרגע הסברתי לה כי מצבו קשה וכי המפגש אתה מדרדר אותו במהירות. ביקשתי ממנה לעזוב מייד. היא נענתה לבקשתי ומיהרה לעזוב את המקום מבלי שטל הרגיש בכך. להפתעתי הוא אפילו לא שם לב שהיא נעלמה לו.

לחרדתי התדרדר במהירות מצבו של טל בשעות הבאות. נחמה פורתא נמצאה בעובדה כי להבדיל מיומיים קודם לכן, הפעם הוא חש במה שקורה לו וניסה בכל כוחו להילחם בפסיכוזא שחזרה להשתלט עליו. הוא נכנס למקלחת וניהל שם מאבק אימים באותו שד נורא שהשתלט עליו. לאחר כחצי שעה יצא רגוע יחסית והתיישב בלובי לצפות בסרט וידאו.

לא עבר זמן רב וצרחות אימים החרידו את הקומה השנייה. בקומה זו שכנו להם זוג אוסטרלים שטל חמד לו לפני יומיים את אופנועם ואת אשת האוסטרלי, העלה את חמתו של הגבר וכמעט שילם על כך ביוקר רב. רק התערבותם המהירה של שני חבריו הצילה אותו מחמת זעמו של האוסטרלי. עתה בקעו צרחות אימים של האישה מהחדר ונשמע כאילו בן זוגה מכה אותה מכות רצח. איציק ואורחים אחדים שעטו במעלה המדרגות כדי לברר את העניין ואני נצמדתי לטל שצרחות האישה הטריפו אותו. לקחתי אותו החוצה בתקווה להרחיק אותו מהאירוע אך אי אפשר היה לחמוק מצרחות האימה אשר פרצו דרך קירות העץ והגיעו לכל פינה במבנה ובחצר. תוך זמן קצר הסתבר לי כי הבחירה לצאת לחצר הייתה גרועה ביותר משום שהקולות שנשמעו בחצר היו חזקים יותר מאלה שבתוך המבנה. הפנינו את מבטנו לקומה השנייה ולחרדתנו ראינו את האוסטרלית ניצבת על אדן החלון, מאיימת לקפוץ לחצר, ובן זוגה אוחז בה בכל כוחו בניסיון למנוע ממנה לקפוץ. המאבק על אדן החלון היה הדבר האחרון שטל היה צריך לראות. באותו רגע הוא נזרק על הערסל תוך שהוא מליט את אוזניו בידי ופתח בצרחות אימים שהצטרפו והתערבבו בצרחותיה של האוסטרלית. הוא יבב וצרח לסירוגין תוך שהוא ממלמל כי האוסטרלי הולך להרוג אותה. ניסיונותיי להסביר לו כי הוא מנסה להציל אותה נפלו על אוזניים אטומות. "היא זקוקה לטיפול", אמר בבכי, "אני יודע מה יש לה, היא על סמים קשים וזקוקה לטיפול דחוף, אבא בוא נזמין את ד"ר הקטור שיטפל בה, אני לא יכול לשמוע אותה יותר, זה מטריף אותי", הוא צרח בבכי, לבסוף, לאחר כמה דקות שנראו ארוכות כנצח הצליח האוסטרלי להשתלט על בת זוגו ומשך אותה פנימה. הצעקות הפכו לדו שיח רועם ואחר לבכי קולני שהלך והחריש עד שנדם לחלוטין. טל נותר מקופל על הערסל רועד בכל גופו, מותש מהמאמץ שעבר. השקט שהשתרר ברחבי האכסניה התקבל בברכה על ידי דייריה, החוויה הקשה שעברו לא הניחה לרובם לחזור לעיסוקיהם ורובם פרשו לחדריהם אף כי מסופקני אם שנתם ערבה להם באותו לילה.

מאורעות הערב המחישו לי באכזריות את כוונתו של חיליק כשעמד על כך כי נעזוב את האכסניה, אך למרות מה שקרה עדיין סבור הייתי כי ההחלטה להישאר הייתה נכונה במקרה זה. השעה כבר הייתה מאוחרת מאוד, בערך שתיים אחר חצות. כולנו כבר היינו עייפים מאוד ופנינו לחדר להתארגן לישון את מה שנותר מאותו לילה. באותו רגע צלצל פעמון הפשפש וחבורה של כשישה מטיילים ישראלים נכנסה והצטופפה ליד שולחן הקבלה. הם היו חלק מקבוצה גדולה יותר של כארבעה עשר מטיילים שהתכוונו ללון ב"מכשפות" ובאו כדי להתארגן ולהכין את החדרים. בעל האכסניה קיבל אותם בשמחה והקצה להם את החדר הגדול שהיה מול חדרנו. בדרכנו לחדר הסתבר כי טל כבר פגש כמה מהם באחד מהטורים בדרך ללימה.

שמחת הפגישה הייתה גדולה. טל התעורר לחיים וכל העייפות נשכחה ממנו. הוא שמח למצוא קורבנות חדשים ורעננים שבאוזניהם הוא יכול להרצות את הקורות אותו. טל תחקר אותם ובירר אם הם משתמשים בסמים, והתשובה הייתה: "לא, אנחנו לא משתמשים בסמים, רק במריחואנה". לא יכולתי שלא לחשוב בפעם המי יודע כמה, היכן טעינו? כיצד לא שמנו לב שהמריחואנה הארורה הזו איבדה בתודעתנו את משמעותה כסם והפכה ל"חומר תמים" ולגיטימי המעורר מצב רוח מרומם אצל החברה הצעירים.

טל החל במאמצים לשכנע את החברה שיימנעו משימוש במריחואנה, הם היו עייפים וכל שביקשו היה להתארגן ולישון, אך הוא לא הניח להם. ניסיתי לבקש ממנו כי יניח להם, אך ללא הועיל. הוא הרגיש כי הוא ממלא שליחות חשובה והמשיך עוד להרצות להם במשך שעה ארוכה עד שלבסוף התרצה והניחם לנפשם, המומים ומבולבלים מפני המתקפה הבלתי צפויה ומהשינוי המחריד שחל בטל בזמן הקצר שעבר מאז פגשו אותו בהרים.

"נו, הולכים לישון?" שאלתי את טל בתחינה.

"כן, אני הולך למקלחת ובא לישון".

"אבל התקלחת רק לפני כשלוש שעות!" אמרתי.

"כן אבל זה עושה לי טוב", אמר ופנה למקלחת.

לא עבר זמן קצר וצרחות של בנות עלו מכיוון המקלחות. הסתבר שטל נכנס בטעות למקלחת בזמן שהבנות מהקבוצה החדשה התקלחו והפחיד אותן כהוגן.

"סליחה אבא, אני לא מאופס, זה לא היה בכוונה", אמר בעצב כשגערתי בו.

השעה כבר הייתה קרוב לארבע לפנות בוקר כשהשתרענו לבסוף על המיטות ושקענו בשינה עמוקה.

השיבה הביתה

יום חמישי 21/11/02. שעתיים של שינה סיפקו את טל בהחלט והוא קם והחל להתארגן ליום החדש. בלית ברירה קמתי גם אני וגררתי את עצמי למקלחת להתרענן. בדרכי למקלחת הבחנתי כי החדר מולנו נטוש, הבנתי מייד כי החברה החדשים נשאו את רגליהם וברחו. זה כבר לא יימצא חן בעיני איציק, חשבתי. הערכתני אותו מאוד על שנתן לנו להישאר אצלו עד עתה. גם כך העסק שלו לא פרח ואורח במצב פסיכוטי זה לא בדיוק מה שהוא צריך כרגע. קנינו מצרכים לארוחת הבוקר בסופרמרקט של השכונה וטל עזר להכין את הארוחה. לא חל שיפור משמעותי במצבו מאתמול. קשיי הדיבור חלפו לחלוטין. מצד אחד זה היה משמח מאוד אך מצד שני זה אפשר לו לחזור לקצב הדיבור הרצחני אשר הלך והתיש אותי מרגע לרגע. מדי פעם חזרתי והזכרתי לו כי הוא עובד בטורים גבוהים מדי וביקשתי ממנו להוריד את הקצב. הוא אהב מאוד את תרגילי ההירגעות שעשינו, כאשר הוא מדמיין שהוא ב"טורים גבוהים" מאוד ומבצע בהוראתי תרגילי נשימה תוך עצימת העיניים ושחרור הגוף עד שה"טורים יורדים" לרמה סבירה. התרגילים עזרו לעצור בעד יציאתו משליטה והורידו את קצב הדיבור לזמן מה אך לא יותר מזה. כשסיימנו לאכול יצאתי לסיבוב בחצר בכדי להכניס קצת סדר במחשבות ולהחליט על הצעד הבא. היה לי ברור כי טל ממש עוד לא מוכן לטיסה, והתחלתי לפקפק ביכולתנו לעבור בשלום טיסה כה ארוכה מבלי שיורידו אותנו בדרך. הרגשתי במלכוד והמרחק העצום שהפריד בינינו לבין הארץ נראה לי בלתי עביר.

התקשרתי לחיליק כדי להתייעץ אתו. חיליק עודד אותי וקבע בפסקנות כי אנו חייבים לעלות מייד למטוס בדרך הביתה.

"אסור לך לחכות יותר, מצבו לא ישתפר אלא רק יתדרדר אם לא יקבל את הטיפול שהוא זקוק לו", אמר. השיחה עם חיליק חיזקה אותי מעט וההחלטה גמלה בלבי – אנחנו חוזרים. שוחחתי עם אילנית ועם ההורים שלי ואז נודע לי כי הם בודקים גם כן אפשרויות של טיסה בעבורנו. בעזרת המזכירה של אחי הם איתרו טיסה שיוצאת הערב מלימה ונוחתת ביום שישי בערב בארץ, אחרי נחיתות ביניים

בארובה (אי נידח באוקיינוס האטלנטי סמוך לחופי ונצואלה), אמסטרדם ופרנקפורט. החלופה שמצאתי בעזרת השגרירות הייתה גרועה יותר מכיוון שכללה נחיתה בקראקס והיא עתידה לצאת רק מחר בערב, ומשהחלטתי לטוס רצייתי לעשות זאת ללא דיחוי. סיכמתי עם ההורים כי יזמינו מקומות בטיסה זו וכי ירכשו בעבורנו כרטיסים במחלקת עסקים, שם תהיה לנו יותר פרטיות ויגבר הסיכוי שנצליח לעבור את הטיסה בשלום.

עתה, משנפלה ההחלטה, וכל שנותר הוא להמתין לטיסה, חשתי מאושש יותר וכי השליטה במצב שוב נתונה בידי. מצאתי את טל בחדר, עסוק בהקלטת שירים. "זהו זה טל", אמרתי, "הערב בשמונה אנחנו על המטוס בדרך לארץ!". תגובתו ריגשה אותי מאוד: הוא קם, חיבק אותי חזק, נישק אותי, ורץ לספר לכל חבריו את הבשורה. "אני חוזר הביתה", אמר, "לישראל, הטיול שלי נגמר".

התקשרתי לקונסולית הדס שכה עזרה לנו וסיפרתי לה כי השגנו טיסה לערב הקרוב. מייד היא הציעה להתלוות אלינו לשדה התעופה כדי לעזור לנו לעבור בשלום את סידורי הקרקע. בזכות מעמדה יש לה אישור ללוות נוסעים עד כבש המטוס. היא אמרה כי לה ולבעלה מצפה אירוע הערב אבל אם צריך היא תוותר על הכול ותבוא. הודיתי לה בחום ואמרתי כי אני מאמין שנסתדר, אך אם ארגיש כי אני זקוק לה בכל זאת אתקשר אליה ואבקש כי תבוא. הודיתי לה שוב על כל העזרה והתמיכה שהגישה לנו והבטחתי להתקשר אליה מהארץ לכשנגיע. מאוחר יותר היא התקשרה להודיע לי כי יצרה קשר עם כל שגרירי ישראל במקומות שנמצאים במסלול הטיסה שלנו, עדכנה אותם במצבנו והכינה אותם לעזור לנו במקרה שניתקע בתחומם. היא אף מסרה לי רשימת טלפונים של כולם. נשמה טובה היא הדס, אחת מהאנשים הטובים שפגשתי בחיי, מאלה שעושים מעל ומעבר לתפקידם על מנת לעזור לאדם במצוקה.

נותרו לנו שבע שעות עד הנסיעה לשדה. טל ביקש לבלות בפעם אחרונה בחנות האינטרנט, במשחקי המחשב. הסכמתי ויצאנו לדרך לסיבוב אחרון ברחובות לימה. בילינו שם כשעתיים עד שטל התעייף ופנינו לחזור. ביציאה מהחנות טל פגש בחור יפני אתו התעמת לפני כמה ימים על רקע של משחק מחשב. העימות היה פיזי וכמעט הוביל את שניהם למעצר. עתה ניגש אליו טל, לחץ את ידו וביקש סליחה. היפני המופתע השיב לו בלחיצת יד והם החליפו מתנות לאות שסלחו איש לרעהו. טל נתן לו תכשיט בצורת חמסה והיפני השיב לו במעין קמע עם כיתוב ביפנית שטל ענד מייד ולא הסירו מצווארו לרגע. "אתה רואה?" אמר לי בגאווה, "בשבוע שעבר הוא כמעט הרג אותי במכות ועכשיו השלמתי אתו, אני מבריא, אני אהיה בסדר!".

חזרנו לאכסניה וכצפוי ניגש אליי איציק, נסער כולו. "הפעם זה באמת עבר כל גבול, שמעת על הקבוצה שביטלה את השהות שלה בגלל טל?" אמר.

"כן שמעתי", השבתי ומכיוון שצפיתי את השיחה מראש הכנתי גם תשובה... עניתי שממילא התכוונתי לפצות אותו על הנזקים הישירים והעקיפים שהיו לו כתוצאה מהשהיה שלנו אצלו. "שמע", אמרתי, "אני באמת מצטער על כך ומעריך מאוד את כל מה שעשית למעננו בימים האחרונים, כמו כן בקרוב מאוד הסבל שלך עומד להסתיים. הערב אנו ממריאים לישראל, אז תכין לנו בבקשה את חשבון השהות שלנו אצלך. תוסיף לחשבון שלי ושל טל את זה של שני חבריו, הם יישארו כאן עוד לילה נוסף. כמו כן תוסיף את כל הנזקים שנגרמו לך, כולל ביטול השהות של הקבוצה שעזבה הבוקר. אבוא לשלם בעוד שעה".

הוא נותר המום. ניכר היה כי הכין כבר טיעונים והתכוון לנהל משא ומתן ותשובתי הוציאה לו את כל הרוח מהמפרשים. הוא העלה חיוך מרוצה על פניו, חיבק אותי ופרש למשרדו להכין את החשבון. כעבור כשעה נפגשנו שוב והוא הציג בפני חשבון מפורט שהגיע לסכום של כמאה וחמישים דולר... הצלחתי להפתיע אותו שוב כשמבלי לבדוק את החשבון נתתי לו מאתיים דולר והודיתי לו בחום על האירוח. את השעות המעטות שנותרו עד הטיסה העברנו בארוחת צהרים ובמנוחה. לקראת השעה חמש ארזנו את חפצינו. טל קיבל ממני זוג בגדים נקיים ששמרתי בעבורו ועל מנת להשלים את ההופעה הורדתי את החגורה שלי ונתתייה לו. הוא נראה מצוין וגם הרגיש טוב, אם רק יישאר כך, חשבת, נעבור את הטיסה

ללא בעיות. ניסיתי נואשות להשיג את ד"ר הקטור, כפי שנדברנו מראש, על מנת לספר לו על מצבו של טל ולקבל ממנו הנחיות אחרונות לגבי הטיסה – ללא הצלחה. החלטתי שאנסה שוב כשנגיע לשדה התעופה. נפרדנו לשלום מכל דיירי האכסניה בפרידה מרגשת וביחד עם שני חברי הטובים עלינו על מונית לשדה התעופה.

בנסיעה פראית חסרת מעצורים חרשנו שוב, בפעם האחרונה, את רחובות לימה העמוסים והגענו בזמן לטרמינל שם חיכתה לנו הפתעה. על המרפסת מעל אולם הנוסעים התרוצץ לו אדם קטן קומה כשהוא תר ללא הרף את הנכנסים וברגע שהבחין בנו נופף לנו ומיהר במורד המדרגות לפגוש בנו.

"ד"ר הקטור!", מלמלתי בהפתעה, "מה אתה עושה כאן?".
"מאחר ולא יצרת קשר החלטתי לתפוס אתכם כאן", השיב ולחץ את ידינו בחמימות. הוא דיבר קצת עם טל והביע שביעות רצון ממצבו, באותו רגע הבחין טל שאורחת נוספת באה להיפרד ממנו – ידידתו דיסלה, היא הביאה לו דובון פרווה חמוד עם הקדשה. נראה שהיא נקשרה אל טל קצת יותר ממה שחשבתי ואהבתה התמימה נגעה ללבי. בזמן שקיבלתי מהרופא החביב הוראות אחרונות לגבי התרופות שעל טל לקבל בזמן הטיסה נפרד טל מדיסלה ומחבריו.

לאחר שנפרדתי מהרופא חיבקתי בחום את אורן ואלון והודיתי להם על הבגרות והחברות שהפגינו ולא נשברו ברגעים הקשים. הפרידה הייתה קשה אך השעה כבר דחקה. השארנו אותם מאחור ועברנו דרך השער לנוסעים היוצאים. זהו, עתה אנו עומדים בפני המבחן הסופי, כישלון לא בא בחשבון! אנו חייבים לעלות למטוס ולהגיע לארץ אשר המרחק בינינו לבינה נראה עצום ורצוף מכשולים, כמעט בלתי אפשרי. אבל עתה כבר עברנו את נקודת האל חזור, לטוב או לרע אנו על המסלול הביתה!

את התחנה הראשונה עברנו ללא בעיות ובמהירות. הכרטיסים למחלקת העסקים העבירו אותנו ללא המתנה בתור ומשם הדרך לביקורת הדרכונים הייתה קצרה. טל הרגיש טוב ומצב רוחו היה מצוין כך שמי שלא מכיר אותו לא יכול היה להרגיש כי משהו לא תקין אצלו. גם נקודה זו עברנו ללא בעיות. משם הובילו אותנו אחר כבוד לחדר המתנה של מחלקת העסקים. בצד הכורסאות הנוחות עמדו בר מטעמים ומשקאות. ההתרגשות עוררה כנראה את תאבוננו של טל שניגש לבר והקטין באופן משמעותי עומס הכבודה מהשולחנות.

נוסף על ידידתו דיסלה הכיר טל בלימה בחורה בשם אלסנדרה. ההיכרות ביניהם הייתה קצרה מאוד כאשר טל כבר היה כנראה בשלב מתקדם של הפסיכოזה. הוא כה התרשם ממנה שהחליט כי היא אהבת חייו. כל ימי שהותנו בלימה הוא לא הפסיק לדבר עליה. אפילו את דיסלה שאל עליה ללא הרף, למורת רוחה. עתה החליט כי היא נמצאת בשדה התעופה ומתכוונת לחזור אתו לארץ. לא עזרו כל השכנועים כי זה רק הדמיון שלו, הוא היה משוכנע כי אני מכין לו הפתעה והיה איתן בדעתו. בצמוד לחדר המתנה היה חדר נוסף, למעשנים. טל הבחין שם באשה היושבת לבדה על אחת הכורסאות ומייד החליט כי היא אמה של אלסנדרה. הוא ניגש אליה, התיישב לידה ופיתח עמה שיחה קולחת בספרדית מעורבת באנגלית. היא שאלה אותו מהיכן הוא ושאלות אישיות שונות אשר רק חיזקו את הרגשתו כי היא באמת אמה של אלסנדרה והיא עורכת לו עתה מעין מבחן על מנת לבחון את רצינות רגשותיו כלפי בתה. השיחה ביניהם נקטעה כאשר האישה נקראה לעלות לטיסה שלה וטל חזר והתיישב לידי כולו נפעם. "היא כאן אבא", אמר, "היא בטוח כאן". מאותו רגע עיניו לא פסקו לתור אחר הנערה הדמיונית שלו והוא לא חדל לדבר עליה.

כעבור זמן לא רב נקראנו גם אנו לעלות למטוס. הובלנו רגלית דרך דלת צדדית אל רחבת החנייה של המטוס. הדרך הייתה ארוכה מעט וטל החל להראות סימני עייפות. הוא נשרך אחרי בדרכנו לכבש המטוס ומכיוון שהיה מאחורי לא שמת לב כי מצבו מתדרדר במהירות וכי ההליכה לא היטיבה עמו. בראש גרם המדרגות עמדה דיילת וסרקה במבטה את הנוסעים העולים. לחרדתי הבחנתי במבטה העוקב אחרי טל ואינו ניתק ממנו. לאחר שניות מספר היא נדרכה כולה ובצעד מהיר ניגשה אליו. "משהו לא

בסדר? אתה מרגיש לא טוב?" שאלה בדאגה, חזרתי מייד על עקביי ותמכתי בטל כשאני עוזר לו לעלות את המדרגות האחרונות.

"לא, הוא רק עייף", אמרתי, "הוא עייף מאוד וזקוק לשינה".

"אתה בטוח כי הוא רק עייף?" הקשתה, ניכר עליה כי היא לא מאמינה לי. כנראה היא אומנה להבחין בנוסעים חריגים, ואין ספק שטל היה אחד מאלה שהיא אמורה לצוד וליירט לפני שהוא עולה על המטוס.

"כן הוא רק עייף", השבתי בביטחון והיא הניחה לנו בחוסר רצון להמשיך בדרכנו.

זה היה קרוב! הרהרתי, הטיסה שלנו כמעט הסתיימה עוד בטרם החלה. נכנסנו פנימה ודייל חביב הוביל אותנו אל מקומות הישיבה שלנו. קיבלנו זוג מושבים מרווחים ההופכים במשיכה למיטה נוחה, מבודדים למדי משאר הנוסעים. לא יכולתי לצפות למשהו יותר טוב מזה. נתתי לטל כדור שינה, על פי הוראתו של ד"ר הקטור ותוך דקות הוא צלל לשינה עמוקה. היה לי ברור כי הדיילת לא באה על סיפוקה וכי אנו צפויים עוד לשמוע ממנה בהמשך.

הדלתות נסגרו, המטוס הגדול התייצב מול המסלול, האיץ והמריא לשמי לימה השחורים כשהוא מפנה את חרטומו לכיוון צפון מזרח. נשמתי לרווחה, המשימה הראשונה הושלמה, אנחנו באוויר!

כשלוש שעות עברו בנחת ובשקט. למרות שהייתי אמור להיות עייף מאוד לא הרגשתי כל צורך לישון. את הזמן העברתי בכתיבת דברים אלה ובטעימה מהמטעמים שהרעיפו על נוסעי מחלקת העסקים. טל התעורר וביקש ללכת לשירותים. הוא נראה במצב סביר, וידאתי אתו כי הוא זוכר לשחק אותה "cool". הראיתי לו את הדרך לשירותים ושמתי עצמי קורא איזה עיתון בעוד אני עוקב אחריו בדריכות. הוא חלף בין המושבים מתנדנד קמעה ונכנס לשירותים. לא יכולתי שלא להבחין בדיילת ממנה חששתי כשהיא בוחנת אותו בקפדנות, מנסה לתהות על מצבו. הוא חזר כעבור דקות מספר ומייד ביקש לקום שוב.

"מה עכשיו?" שאלתי.

"אני רוצה ללכת לחפש את אלסנדרה, אני בטוח כי היא על המטוס", ענה.

לא עזרו לי כל הטיעונים, הוא היה משוכנע לחלוטין כי היא כאן. לבסוף לא הייתה לי ברירה, הצעתי לו כי אלך לבדוק אם היא נמצאת במטוס. הוא תיאר לי אותה בפרוטרוט ויצאתי לדרך. הלכתי עד ירכתי המטוס וחזרתי בשביל הנגדי, כמובן שלא הייתה על המטוס אף נוסעת שדמתה לתיאור של אלסנדרה. חזרתי ומסרתי לו את הדיווח אך למרות שנשבעתי לו כי אני אומר את כל האמת הוא לא התרצה ודרש לערוך בעצמו את הבדיקה. הוא היה נחוש בדעתו ולא הייתה לי ברירה אלא לאשר לו את הטיוול. הוא יצא לסיור כשעיני הדיילת לא משות ממנו. לאחר דקות מספר חזר, מאוכזב ומדוכדך. "הייתי בטוח שהיא כאן", אמר, "אולי היא מחכה לי כבר בארץ? כן היא מחכה לי בארץ, אין לזה הסבר אחר", אמר בפסקנות והתיישב לידי.

לא עברו שתי דקות והוא שוב ביקש ללכת לשירותים.

"עברו רק עשר דקות מאז היית שם", אמרתי.

"כן אבל אני צריך שוב", השיב.

בלית ברירה ובלב חרד ראיתי אותו חולף שוב בהליכה מתנדנדת ליד הדיילת המודאגת. התחנה הבאה שלנו היא אי נידח בשם ארובה, רק זה חסר לנו, למצוא את עצמנו מורדים שם מהמטוס, אנו חייבים להגיע לפחות לאירופה!

בחנתי את הדיילת והבנתי שהיא קרובה מאוד לנקודה שבה היא תבוא לברר את המצב והפעם לא יעזור לי לספר לה כי הוא סתם עייף. צריך להמציא סיפור יותר מוצלח – ומהר! ברגע שטל ייצא מהשירותים זה יכול כבר להיות מאוחר מדי.

התחלתי להעביר במוחי כל מני תסריטים ואז נזכרתי באחד מסיפורי הטרקים של טל והחלטתי להשתמש בו כבסיס לסיפור כיסוי. הסיפור האמיתי היה על טרק בהרים שערכו טל וחבריו ובמהלך

המסלול היה עליהם לעלות לתצפית על איזה הר ולרדת ממנו. תוך כדי העלייה החל לרדת שלג, הם גילו אחריות וזהירות ומחשש לאבד את דרכם החליטו לבטל את הטיול ולחזור על עקבותיהם.

מבט נוסף על הדיילת לא הותיר בי ספק, היא עומדת לפעול ואם כך עדיף להקדים אותה. קמתי, ניגשתי אליה ופתחתי עמה בשיחה ובמהלכה סיפרתי לה את הסיפור שלנו שהתגבש במוחי ברגעים אלו ממש:

לפני כארבעה ימים קיבלנו שיחת טלפון מאחד מחבריו של טל שהביע דאגה לשלומי. הוא סיפר כי טל ועוד שלושה חברים יצאו לטרק קשה בהרים שבמהלכו היו אמורים ליצור קשר מבקתה בהרים אך עד אותו רגע מעבר להם. עוד הוסיף שכבר ביום הקודם הם היו אמורים ליצור קשר מבקתה בהרים אך עד אותו רגע לא נוצר כל קשר ביניהם. הוא הוסיף שידוע לו כי סופת שלגים משתוללת באזור. ברגע שקיבלתי את ההודעה ארגנתי במהירות חוליית חילוץ ועלינו על המטוס הראשון ללימה. שכרנו ציוד ומורה דרך מקומי והתחלנו לטפס על ההר במסלול המשוער שהלכו טל וחבריו. הדרך הייתה קשה, סופת השלגים כיסתה את השביל לחלוטין ומצאנו את עצמנו בתוך מדבר לבן ומאיים. לאחר יום חיפושים האיר לנו המזל פנים ומצאנו אותם מותשים מקור ומרעב כשהם מנסים למצוא את דרכם בחזרה. בדרך נס הם לא התרחקו מהשביל המקורי וכך מצאנו אותם. הורדנו אותם מההר במהירות, טל נפגע קשה יותר מכולם אך לאחר יומיים של טיפול מסור התאושש במידה כזו שהרופא אישר לנו לטוס חזרה לארץ.

"כפי שאת רואה", הוספתי, "הוא כבר במצב הרבה יותר טוב אבל עדיין תשוש מאוד וזקוק למנוחה ותמיכה". סיימתי את הסיפור. היא עמדה מולי פעורת פה, נפעמת כולה מסיפור ההרפתקאות עם הסוף ההוליוודי שזה עתה שמעה. ניכר עליה שהוקל לה מאוד. ההסבר שקיבלה הפיג את כל חששותיה וחיוך של הקלה האיר את פניה. באותו רגע טל יצא מהשירותים והתנדנד בכיוונו, היא מיהרה אליו ותמכה אותו בדרכו למקום מושבנו. מאותו רגע ועד סוף הטיסה לא חדלה לכרכר סביבנו כשהיא משתדלת להנעים לטל את הטיסה ככל שיכלה. המזל שיחק לנו והסכנה חלפה לעת עתה. נשאר רק לקוות כי טל ימשיך להתנהג באופן סביר לפחות עד שנעבור את ארובה.

חלפו כשש שעות מאז המראנו מלימה. אורות תא הנוסעים החלו להידלק בזה אחר זה וניכרה במטוס תכונה לקראת הנחיתה. קולו של הקפטן נשמע תחילה בספרדית ולאחר מכן באנגלית, מודיע על נחיתתנו הקרובה באי ארובה. לא עבר זמן רב וגלגלי המטוס החליקו על גבי מסלול הנחיתה והמטוס הובל אל בית הנתיבות, שם ירדו כמה עשרות נוסעים, ואחרים תפסו את מקומם. חניית הביניים הייתה אמורה להיות קצרה ביותר ומשעלו הנוסעים ציפיתי כי נצא לדרך, אולם הזמן הלך והתארך וכל תכונה לקראת המראה לא ניכרה בשטח. לאחר כמה דקות נשמע קולו של הקפיטן ברמקול, מודיע לנו כי אחד משני מחשבי הטיסה חדל לתפקד וכי הוזמן טכנאי לתיקון התקלה. הזמן זחל לאיטו, טל החל להראות סימנים של חוסר סבלנות, שלחתי אותו לטיול של חילוץ עצמות בין המושבים והתפללתי שהתקלה תתוקן במהרה. אנחנו והמזל שלנו, דווקא כאן בנקודה הקריטית ביותר במסע שלנו צריך היה מחשב הטיסה להתקלקל. השעה הייתה שעת לילה מאוחרת, מעניין היכן הם ימצאו עכשיו טכנאי מחשבי טיסה באי נידח זה, חשבתי. ואכן לאחר כשעה הודיע לנו הקפיטן כי לא נמצא טכנאי כזה ובדיוק לפני שהתחלתי לאבד צבע המשיך ואמר כי הוא מתכוון להמשיך בטיסה כרגיל, כיוון שהוא יכול להסתפק גם במחשב אחד. בשעה טובה נסגרו הדלתות והמראנו ליעדנו הבא – אמסטרדם.

קיוויתי שטל יירדם לפחות למחצית זמן הטיסה, אבל למרות עייפותו הוא לא התכוון לעצום עין. הוא הסתובב על מושבו חסר סבלנות, הרבה ללכת לשירותים ולטרטר את הדיילות בבקשות שונות, וניפח לי את המוח בשטף דיבורו. מצבו הלך והחמיר ויכולתי לזהות את סימני ההתקף הקרב שממנו כה חששתי. ביקשתי ממנו כי יכנס למקומו, נתתי לו כדור הרגעה כיביתי את האור וכיסיתי אותו. הסברתי לו כי למרות הקושי עליו לעשות כל מאמץ להתגבר על ההתקף מבלי שאיש בסביבה יחשוד כי משהו לא בסדר. העפתי מבט מהיר מסביב והרגשתי הקלה מסוימת לנוכח השינה העמוקה בה היו שרויים כל שכנינו. טל החל לרעוד ולהתעוות על מושבו כשהוא נלחם בשד הנורא שמנסה להשתלט עליו מבפנים. המאבק נמשך קרוב למחצית השעה, זמן שנראה לי כנצח, עד שנרגע ונשאר מוטל מותש על מושבו. למזלנו אותה שעה

לא הייתה כל פעילות בתא הנוסעים שהוחשך על מנת לאפשר לנוסעים לישון, וגם הדיילות נמנעו מלהופיע, אלמלא כן היינו עלולים למצוא את עצמנו בצרות.

שמונה שעות חלפו להן ואורותיה של אמסטרדם החלו לרצד בחלון. הנחיתה הייתה חלקה ותוך זמן קצר מצאנו את עצמנו בנמל התעופה "סכיפהול" הנמצא בעיר ענקית שוקקת חיים עם ריח של אירופה באוויר. מצאנו את עצמנו נסחפים עם ההמון על גבי המדרכות הנעות לכיוון שער העלייה למטוס שיוביל אותנו לפרנקפורט, תחנתנו האחרונה בדרך לארץ. ידענו כי החיבור בין הטיסות לחוף מאוד ודהרנו על גבי המסועים, עם זאת עברו כ-45 דקות עד שהגענו מתנשמים אל השער. המקום היה נטוש לחלוטין, איבדנו קצת את הביטחון – אולי הזיזו את הטיסה לשער אחר? למזלנו מצאנו דוכן של KLM בסביבה ובירור קצר העלה כי הטיסה לפרנקפורט יצאה כבר לפני כשעה ואין טיסה נוספת עד שבע בבוקר למחרת... בתחילה הייתה הידיעה די מדכאת שכן כבר רצינו לסיים את הקטע האחרון של מסע זה ולראות את עצמנו נוחתים בבן גוריון, אך לאחר מחשבה שנייה ייתכן ועדיף שכך קרה. הובלנו אחר כבוד למלון סמוך לשדה התעופה, שם זכינו לארוחה חמה, מקלחת ושנת לילה מתוקה ששנינו היינו זקוקים לה מאוד.

למחרת בבוקר קמנו מאוששים. טל נראה טוב וההתרגשות לקראת החזרה לארץ ניכרה עליו. הובלנו חזרה לשדה ועברנו בקלות את הביקורות השונות. מצוידים בכרטיסי העלייה למטוס מיהרנו לאולם ההמתנה. בפתח האולם עצרה את טל דיילת קרקע הולנדית, הרגשתי את הדופק שלי מואץ. מה לכל הרוחות היא רוצה מטל? הייתכן שחשה כי משהו בו אינו רגיל?

התשובה לא אחרה לבוא, היה זה סקר שביעות רצון ממתקני שדה התעופה... מכל הנוסעים דווקא עלינו היא נפלה! בעזרתי האדיבה טל עמד במבחן בכבוד והמשכנו בדרכנו לאולם ההמתנה. הטיסה לפרנקפורט הייתה מלאה עד אפס מקום. עיניי חשכו כשראיתי שהושיבו אותנו במחלקה הרגילה ואפילו לא זה ליד זה אלא אחד אחרי השני, ליד המעבר. ליד טל ישבו זוג גרמנים עבי בשר וטל לא הפסיק להתבדח על חשבונה של האישה באמצעות פתקים שהעביר אליי. אם חשבתי כי הניתוק בינינו יאפשר לי מעט מנוחה מהדיבור הבלתי פוסק שלו הרי מהר מאוד גיליתי כי טעות בידי, הוא מצא דרך לעקוף את הבעיה ודאג להעביר אליי במהירות מסחררת פתקים ובהם שאלות, ציורים והרהורים דורשי התייחסות. למזלנו הייתה זו טיסה קצרה, פחות משעה, ובשעה טובה נחתנו בפרנקפורט והובלנו הישר לאולם היוצאים. שעה נוספת חלפה ומצאנו את עצמנו על המטוס לתל אביב. ככל שהתרחקנו משדה התעופה הלך והשתחרר הלחץ, זהו עשינו את זה, יקרה אשר יקרה, הנחיתה הבאה תהיה רק בתל אביב! ככול שהתקרבונו לחופי הארץ הלכה וגברה התרגשותו של טל. הוא היה כאחוז תזזית, לא היה מסוגל לשבת במקום אחד ולא סתם את הפה לרגע. הוא הציק חופשי לכל הדיילות שלמרבית ההפתעה דווקא היו מאוד משועשעות מהעניין. לא ניסיתי לרסן אותו יותר והוא הרגיש בכך, ונוסף על הדיילות נהנה מאוד להציק גם לי.

חופי הארץ הלכו וקרבו, רגע המפגש עם המשפחה שרק לפני יממה נראה כה בלתי מושג, הלך וקרב. כ-36 שעות לאחר שעזבנו את לימה נגעו גלגלי המטוס במסלול. המפגש עם המשפחה היה מרגש עד דמעות, כל השסתומים נפתחו, כל הסכרים נפרצו וכולם חיבקו את כולם בפרץ רגשות אדיר לעיניהם המשתאות של באי אולם מקבלי הפנים.

סגרנו פרק אחד, ניצחנו קרב אחד במאבק הנורא, אך המלחמה עוד רחוקה מסיום. עתה ממתנינים לנו שבועות קשים מנשוא של התמודדות עם הפסיכოזה אשר יעמידו במבחן את כל אשר בנינו בחיינו, את עצם הווייתנו כזוג וכמשפחה, ומצפים לנו חודשים של שיקום, מיטלטלים בין ייאוש לתקווה.